

Rudnay Eged

ATTILA TRILOGIA

Igazságok ferdítések Honfoglalás

I.-III.

O m n i a s i p e r d a s
f a m a m s e r v a r e
m e m e n t o.

A mai hatalom szláv sirok után kutatva Zemplén megyében pompás magyar vezérsirra talált. A benne levő 5 fejedelmi korong és másodpéldánya annak a magyar kardnak, melyet a bécsi Schatzkammer "Nagy Károly kardja" elnevezés alatt őriz, kétségtelenné teszi, hogy Árpád atyjának, Álmosnak sirjára akadtak. A bécsi kardot régi német krónikák Attila kardjának nevezik. Hajdan azzal a karddal kezükben koronáztatták magukat császárrá a német királyok. Csak a mindenütt mellőzött, könyvekből kihagyott Tudunnak, Attila ivadéknak, "Fekete Magyarország" "Turcföld" más szóval Sziklamező, a mai Szlovenszko fejedelmének, Árpád ösapjának ajándéka lehetett.

A lelet még nem került ismertetésre. A címlapot díszítő kard ugyanugy mása a Zemplénben kiásottnak, mint a bécsinek. A korong a sirban találtak legpompásabbja. Képét kiváló archaeologusunk, Fettich Nándor nagyszerű ceruzarajzának köszönhetjük.

Rudnay Egyed.

A T T I L A T R I L O G I A .

I.

I G A Z S Á G O K , F E R D I T É S E K ,
H O N F O G L A L Á S .

Szerző kiadása.
Bruxelles 1964.

Minden jog fentartva.

Rudnay Egyed.

23 r. Jenneval,

Bruxelles 4.

T.34,97,20.

Ernyey József
emlékének.

Ernyey József + 1945.

Született Nyitra megye északi csücskében, a Divékföldön, Bélaudvarnokon (Dvorník), 1876-ban. Gyógynövények után kutatva bejárta az egész Divékföldet és a Nyitra meg Belanka közötti hegyvonulaton, a Kis Magurán, levő, dél felé védekező, miszkus multu erődítményeknek köszönhető, hogy érdeklődése történelmi kérdések felé is fordult. Gyógyszerészoklevelének megszerzése után, orvosi ~~l~~években megjelent értekezései ráterelték a belügyminisztérium figyelmét, minek eredménye két nagyszabású gyógyszerészeti munkája, megbízásból. Egyidejűleg írt etnografiai, tót és német nyelvészeti, régészeti és történelmi tanulmányainak volt eredménye, hogy meghívást kapott Nemzeti Múzeumunk tisztikarába. Szaktudását hamarosan jutalmazta egyetemi magán, majd rendkívüli tanárság, akadémiai tagság, végül muzeumi főigazgatói állás.

Néhai felvidékünk volt érdeklődésének legfőbb tárgya és autodidakta lévén, iskola nem terelte kitaposott utra, így hamar rájött, hogy az uralkodóház által egyedül türt történetírásunk nem fedi mindenben a valóságot és miután mindig többre becsülte a történelmi hűséget egyéni érdekénél, ez már akkor is többször állította szembe a hivatalos világgal. Hogy történelmi téren ne kelljen szóhoz engedni, helyezték az éremtár élére. Számtalan dolgozattal szolgált a tudományt, nagyobb munka számára azonban nem bocsátottak rendelkezésére sem pénzt sem sajátót. Széleskörű tudását azonban válogatás nélkül bocsátotta rendelkezésére mindenkinek kihozáfordult. Rácz Vilmos az ő jegyzeteit használta fel a panszlavizmusról írt könyvéhez, Rudnay Gyula pompás tanulmányát Rákóczi érmeiről a valóságban ő írta stb. stb. Jegyzeteinek engem ér-

deklő részét, röviddel halála előtt lemásolta számomra és neki köszönhetem a "szlovén" szónak azt a magyarázatát, mely kimutatja Hóman mennyire helytelenül használja. Odeschalchi Arthur hg.-el együtt írta a Majthényiak és a Felvidék nagyszabásu munkát magán kiadó számára. 1938-ban Hóman gesztust kívánva tenni a német-séggel szemben, megkivánta iratni a magyarországi német költészet multját s miután Ernyey volt annak egyedüli szakértője, volens non volens, őt bizta meg irásával. Az a rossz vélemény, melyet Ernyey Hóman munkásságáról táplált és lesujtóan rossz a Teleki Pál történelmi intézteről, kellett, hogy előbb utóbb összeütkezésre vezessen és említett könyvében megrajzolva azt a légkört melyben a német költészet létrejött, abba belekerült néhány nagyon enyhe, de igaz és elmaradhatatlan szó a magyarországi német multról, mely távolról sem olyan dicső milyennek feltüntetni szeretik. Retorzióképen a már nyugdíjban levő Ernyeyt nemcsak minden melékjövédelmőtől, de még egyetemi előadásaitól is megfosztotta, annak ellenére hogy a tanári nyugdíjazás korát még nem érte el.

Felvidékszeretete és meggyőződése, hogy annak fel nem tárt multjának megoldását Turócban meg a Divék földön kell keresni, hozta össze Odeschalchi Arthur herceggel meg boldogult Atyámmal. Mindhármuknak sok észrevételét dolgozon fel munkámban. Atyámnak egy fiatalkori jegyzete hívta fel figyelmenet két honfoglaláskori Magyarországra, Odeschalchinak pedig, kinek várépítészet volt tulajdonképeni tudománya, még fülemben csengenek sokszor ismételt szavai, beszélve a Nagy Károlyra utaló "Chateau à motte" váracsokról, melyek néhai felvidékiünkön olyan bőséggel találhatók " azt old meg, hogy kerültek ezek ide! Az lesz valami!"

Háromuk közül csak Odeschalchi hg.-nek adott meg, hogy az annyira szeretett felvidéken nyugodhasson. Atyám életét és történelmi munkásságát, szép cikkekben Ernyey méltatta, ki-
nél pedig pótolja ez a néhány szűny sor a nemzet hálájának azokat a szavait, melyeket olyan nagyon kiérdemelt, de melyektől a mostoha sors megfosztotta.

E L Ö S Z Ó¹.

Nem véletlen, hogy legmagosabb fokra a művészetek a világnak leghegy-völgyesebb területén, Görögországban fejlődtek. Fekvése adta természetes akadályok megvédték külső ellenségektől, így belső viszállyai ellenére szabadon engedhette át magát a világ legelölkelőbb luxusának, a művészetnek. Összeomlott azonban azonnal művészete amint Rómának sikerült hegyei közé hatolnia, mintahogy összeomlott Kínáé is mikor Anglia ópium segítségével rabigába vetette, vagy ahogy Indiáé is folytatás nélküli mondattá vált az angol foglalással és a világ legimperialistább népe, a francia pedig csak azzal válhatott a világ művészi vezetőjévé, hogy ráfeküdt mindenre és mindenki-re ki nem utánozta Versaillesnak nagyságot, egyéniséget nem tűrő, mindent egalizáló, vulgarizáló stílusát és hogy vad kegyetlenséggel átgazolt Rembrandokon.

Vagyis biztonság, nyugalom és szabadság nélkül nincs fejlődés és Róma számára politikai biztonságot, vele fejlődést félszigetének kettős hegylánca nyújtotta. Allamok mint emberek önhittek és hatalmassá válva megfeledkeznek azokról a körülményekről, melyeknek emelkedésüket köszönniök kell és melyek nélkül nem képesek fennmaradni, így az első komoly megpróbáltatásnak áldozatává válnak. Atlépve hegyláncain Róma nem gondoskodott újabb védvonalról, így prédájává vált a barbár betöréseknek. Ha nem telepíti ki a Kárpátmedencéből szarmata nevet felvett szittyá öseinket², gótjaival Attila nem tudta volna átlépni a Kárpátokat, ha pedig ott megtűri fiait, a visszatérő keleti gótok nem tudták volna kegyelendőfésszel kivégezni, mert ha van védőjük,

már megállította volna őket, akárcsak avar rokonainkat is, a Kárpátok hegyláncá. Nagy Károly pedig azzal, hogy szétverte az avar birodalmat, a valóságban Európát verte szét, mert határnélkülivé tette. Attila halálával úgy a gót hatalom, mint Európa civilizációja omlott össze, hogy fiainak kiűzésével kövesse összeomlásban Európáé is, az avar birodalom elpusztításával pedig még mélyebbre süllyedt.

Görögország nagysága építészetében nyilvánul. Az épület azonban eredmény, sohasem kezdet. Kezdethez sokszor és sokat kell, szaporán teremteni, ami csak kisebb műtárgyakkal lehetséges, vagyis a fémművességgel. Olyannak múltjára azonban nyugaton hiába kutatunk. Minden csak gyenge utánzata a puszták lovasnépei azon művészetének, melyet először Attila, utána az avarok hoztak magukkal, de mely végleg csak bejöveteleinkre állandósult és amelyen egyedül épült fel Európa minden szépsége, nagysága³. Elég végigtekintnünk őseink aranykincsein, hogy rátaláljunk mint a barokk, mind az empir eredetére⁴ és a román díszítőmotívumok mintájára vitézkötéseinkben, majd a kaukázusi magyarság épületeiben a gótikára⁵. De ahogy görög, kínai, indus, maya, inka stb. művészet megállt az idegen hódításra, ugyan úgy állt meg a nyugat bomlasztó befolyására a mi fejlődésünk is. Ez azonban nem akadályozta meg, hogy a legutóbbi bruxellesi világkiállításon ne csi fém meg konyha művésztünknek köszönhessük az ezeknek kijáró két legnagyobb kitüntetést. Nem mert fejlődtünk, de mert szebbet és művészebbet még nem tudtak kitalálni annál, hol megállottunk ezer év előtt.

A Kárpátmedencében sok nép fordult meg, de fajunkon kívül nem akadt egy sem, mely első lökésre ne menekült volna. Matematikai pontossággal kimutatható, hogy Európa össze-

ömlései mindig fajunk üldözésének voltak következményei. És ahogy a múltban mindenkor, legutóbbi szótdarabolásunkat is, ugyanilyen összeomlás követte. Nyugatba menekülés nem hogy megmentene minket, hanem csak elpusztít és Európáért kétezzer éve folytatott küzdelmünket csak múltunk ápolásán keresztül vihetjük sikerre.

K I F O R G A T O T T T É N Y E K,
E L H A L L G A T O T T I G A Z S Á G O K
/ é s /
N E H Á N Y V A L Ó S Á G.¹

Mongolok kulturtevékenységet még legújabb korig sem fejtettek ki. Ahol öseink helyére kerültek, mint pl. Turkesztánban, mindenütt kifejlett műveltségi kört pusztítottak el². Kulturtevékenységüknek **hiánya lesz** oka annak, hogy a finn- ugor elmélet módjára a mongoloid nevet is reánk ragasztották. Hunfalvy (Hunsdorfer), Budenz, Hóman óriási tekintélyre tettek szert és korlátlan intézőivé váltak tudományos életünknek. Ki mást állított elbukott, nem kapott nyomdát és nem juthatott tanszékhez, így tudósaink egymással vetekedve rombolták a magyar multat. A nagyközönsség pedig elkáprázva azoktól a fényes állásoktól, melyeket a rombolók betöltöttek, követőikévé váltak. Figyelmük a legkisebb részletre is kiterjedt. Annak kimutatására, hogy semmit nem érünk, hogy mindenben visszamaradtunk a nyugat mögött, írják pl., hogy csak a 12-ik században fogtunk **ohoz** a rendszeres erdőirtáshoz³, melyet nyugatiak már a 9-10 századokban végeztek. Lássuk mit ír ilyenekről egy jezsuita történész, ki hozzá német is: Nagy Károly halála után olyan tudatlanságba süllyedt Európa, hogy még azt is elfelejtették hogyan kell lakházakat emelni, egész lakossága földönfutóvá vált, megszűnt a magántulajdon és mikor újra konszolidálni kezdtek a viszonyok, vagyis a 10-k században, még olyan sem akadt, ki az egyházi birtokok helyét megjelölni tudta volna⁴. Leghűbb képét birtokviszonyoknak családi iratok nyújtják s azokat legjobban genealogusok ismerik. Lássuk mit ír a

nómet genealogusok legújabb könyve: Megszűntek irásba foglalni még a legfontosabb jogi ~~aktus~~ ^{ok}okat is és 788-tól még urbáriu^mok lefektetése is megszűnt. Németeknél az irásbeliség csak a 12-k században kezdődik újra, de teljessé csak a 13-ik században válik. A közbeeső időben uradalmak alakultak, erdőterületekkel, azokon irtásokkal. Komoly formában az urbéri viszonyokat csak a 13-k században kezdték újra rendezni.

Mit jelent mindez? Azt, hogy nemcsak az irás ismerete szűnt meg, hanem azt is, hogy nem létezett magyar történészeink által állított rendszeres erdőirtás, az irtás csak az erdő sűrűjébe menekülésből állott, rablók elől, minden céltudatosság nélkül. Jelenti, hogy a bekövetkezett rablóvilágban megszűnt a különbség ur és szolga között, különbséget egyedül a nyers erő teremtett és urak, hatalmasok, birtokosok másnapra szolgálkà váltak amint akadt hatalmasabb ki őket vagyonukból ki tudta forгатni. Vagyis az erdőirtást kizárólag a védekezés hozta, hogy azt azután történészeink kulturvekenységnek állítsák.

Mindezekkel szemben csak azt a komoly tény tudjuk leszögezni, hogy Európa nomád állapotának csak honfoglalásunk vetett véget, hogy honfoglalásunkkal kezdődik az építkezés tudományának újra éledése és hogy Kálmán királyunk (1095-1116) megelőzte korát midőn elrendelte az irásbeliséget, végül, hogy rendszeres erdőirtások első nyomára hazánkban lehet találni.

Ez csak egy példa a sok közül, azonban se vége se hossza az ilyen bizonyíthatóan hamis állításoknak, melyek azután természetesen szembehelyezkednek krónikáink állításaival, mire azokat diskreditálták! Annak pedig eredménye, hogy mai napig nem tudták megírni néhai felvidékünk multját. Nem is foglalkozik multjának még ismert

részleteivel sem Hóman könyve. Nem foglakozik, mert az ismerteket nem lehet abba illeszteni mi-
ket ir.

Ezek után nem csodálatos, hogy Hóman azt sem említi, hogy a nyugati források Pannóniában két honfoglaláskori Magyarországról írnak, egy régiről és egy újról. Pedig ezekről a nyugati és hazai forrásokon kívül az egykoru nagy császári történész, Biborban született Konstantin is megemlékezik midőn a Kárpátmedencében két szomszéd "türk" birodalomról ír honfoglalásunkkor. Egyik a lengyel hegyektől terjedt lefelé meddig valaha Szvatopluk birodalmának északi határa ért, a második ott kezdődve haladt lefelé a horvát hegyekig. Az ujonnan bejöttek, kik honfoglaló őseink, úgy szétverték a morva birodalmat, hogy egy lakója sem maradt helyén s ezek egyik része a régen ottlakó türkök **közé** menekült.

Hogy ez a honfoglalóktól már ottalált, úgy nyugati mint keleti forrásokban szereplő "türk" nép régen ott~~élt~~^{élt}, bizonyítja archaeologiai leletek, melyek között egyetlen szláv eredetűre sem lehet találni, csak turánira¹⁰, továbbá ősi szlávokat megelőző¹¹, magyar személy, község, folyó hegy és dülönevek¹¹, az erdélyi székelyekkel **közös** díszes kapuk, épületformák¹², melyeknek mására, Székelyföldön kívül csak a Kaukázusban találunk¹³ és melyeknek folytatásai körfolyosós városi házaink, azután az a feszes lovasnadrág, zsinóros menték, melyekkel a mai hatalom a legszebb turisztikai irásait díszíti, találunk ősi jogon nemes községekre, melyeket a "Vág völgy székelyei"¹⁴ laktak. Ezeknek egy része egyéni birtokhoz jutva "valódi nemes jobbágyok fiai"¹⁵ elnevezést kapta, hogy elődeivé váljanak az arra a vidékre jellegzetes "hétszilvafás" nemeseknek. És bár fajunk lakta azt a területet is, magyarul is beszéltek, mégis határuk az egyedüli, mely felé Árpád erő-

ditményeket emelt¹⁶. De ezek az északi "türkök" is védekeztek déli szomszédaik ellen, vagyis ugyanúgy Szvatoplukkal mint honfoglaló őseinkkel szemben. Karácsonyi János tudósunk, hazánk szentistváncori határaival foglalkozva, olyan védvonal multjára talált, mely dél felé fordulva, a Kiskárpátoktól Máramarosig taerjedve, pontosan egybeesik azzal a vonallal, mely felé Arpád észak felé forduló várait emelte¹⁷. Ugy krónikáink mint egykoru levelek pedig megemlékeznek egy területről, mely csak Géza fejedelem idején csatlakozott az országhoz¹⁸, mely nem lehet más, mint ez az északi terület. ~~Ez a csatlakozás~~ Ezen csatlakozás azonban akkor még csak hadászati lag történhetett, mert fejedelme még sokáig megmaradt s bár azt IV. Béla legyőzte és elfogatta¹⁹, még azután is önálló maradt, Nyitra és Turóc között az a bizonyos tag, mely Oszlánytól északra alkotja Nyitra különös fejét²⁰. A teljes királyi superioritást erre a területre csak Nagy Lajosnak sikerült kiterjesztenie²¹; mi volt időközben?

IV. Béla rettenetes nyomora ellenére, a tatárjárás okozta zavarot arra sietett használni, hogy Znió várát emelje²². Ezzel azt a bizonyos területet, ~~mely~~ a már létezett Arva, Szklabina, Blatnica meg Nyitra és ugyanakkor emelt Gyemes várakkal harapófogó közé fogta²³. Minden oka megvolt ilyen óriási készülődésre. Ott állt közöttük, a Zsiár-Sár hegy tetején az egész világ legnagyobb alapterületű magoslai vára, a turóci Visegrad. 1/3-addal nagyobb a híres biharinál, annak ellenére, hogy ez utóbbi sikvár volt²⁴.

Mig nem oldottuk meg ezeket a rejtélyeket, honfoglalásunk történetét nem mondhatjuk tisztázottnak.

Amig néhai felvidékünk magyar multjáról történetírásunk egyetlen szóval sem emlékezik meg, magyar folkslorjával egyetlen könyvünk sem foglalko-

zik, a Dunántulnak szláv multját állandóan emlegetik.

Bizonyítékuk reà kevtös. Egyik a Pribina vitairat tartalma²⁵, a másik a Balatonnak neve. Mindkét bizonyítékot, a dunántuliaknak beszédjében levő néhány szláv hanggal támasztják alá.

A salzburgi püspökségnek egy névtelenje jogai védelmére vitairatot szerkesztett. Értéke nem nagyobb bármilyen más, fele érdekében írt ~~írt~~ ügyvédi iratnál, fényt vet azonban mégis Pribina kilétére és a püspökség irányára. Hogy megtagadhasson minden szláv működést hangsúlyozza, hogy azon a környéken soha senki más mint Pribina nem tevékenykedett s hogy tevékenységének nagyszabásúságát, meg hogy rajta kívül más szóba se kerülhet állithassa, felsorol hetet havat, így többek között Szombathelyet is. Ha ez igaz lenne, Nagy Ottónak nem kellett volna 5 pápai bullát hamisítania ahhoz, hogy igényt emelhessen püspöke számára ottani főpásztori jog gyakorlására, mert hiszen Pribina jogán püspökei már azt gyakorolták volna. A vitairatot G. H. Pertz, Monumenta Germaniae Historica, Scriptorrs XI. kötetében közli. A 11-ik oldalon áll, hogy Pribina Salában lakott. Sana evidenter Zala, azonban f. 54 jegyzet alatt Pertz megemlíti, hogy az eredeti írásban Sana áll, mit csak a szlovén Kopitár közlésére javított át Salára. Sana pedig folyó Karintiában és ha Pribina élő valóság is, zalai uralma már nem az, mert hiszen fia, Kozil Karintiában, vagyis a Sana folyó partján uralkodott, anélkül, hogy bármikor is igényt emelt volna a Dunántulra, mit pedig nem mulasztott volna el, ha atyja ott élt volna²⁷.

Pribina és fia, Kocel körül nagy szláv, Nyitrához fűződő mondakör alakult. Kezdődik az avar Teodor - Abrahámmal. Bár Nagy Károly történészei megírják, hogy az avarokat mind átvette a Du-

nán²⁸, így Nyitra környékén már azért sem maradhatott közülük, mert odáig az avar birodalom sohasem terjedt, mégis azt írják az érdekeltek, hogy Teodor vezetése alatt onnan érkezett egy visszamaradt csoportjuk Nagy Károly elé. Ezt az állítást kizárólag arra alapítják, hogy ezek szláv szomszédságot emlegetnek. Azonban tudjuk, hogy az avarok a Karst környékére vonultak, Biberban született Konstantin pedig megírja, hogy egy részük a horvátok között talált új hazára²⁹, vagyis Dalmáciában s onnan jöve is szláv szomszédságról azért beszélhettek, mert úgy a szlovének mint horvátok szlávok voltak.

A nyitrai szlávok létét és múltját egy 871 évi, a bajorok meg karintiai szlovének megtérését ismertető krónikára alapítják. Abban szerepel először néven nevezve morva fejedelem, Mojmir. Irja 830-ról, hogy szomszédságában Pribina uralkodott, ki bevezette a kereszténységet Nyitrrára³⁰. Pribina azonban nem maradt Nyitrán, hanem átköltözött Karintiába, mire Mojmir örökébe lépve, a Tajónál kezdődő birodalmát a Garamig terjesztette ki. A frankok (németek) azonban nem tudtak sem az ő sem rokonainak uralmába belenyugodni. Mojmir ellen unokafivérét, Ratislavot segítették a fejedelmi trónra, az ellen másik unokafivérüket, Szvatoplukot. Ugylátszik nem rendelkeztek több unokafivér felett, mert Szvatopluk ellen már maga a császári trón örököse, Karlmann szállt harcba. Nemcsak legyőzte, de fogságba is vetette, minek ellenére a fellázadt morvák ellen őt küldték egy tőlük felállított német hadsereg élén. Szvatopluk pedig azzal vált morva fejedelemmé, hogy a rendelkezésére bocsátott német csapatok tisztjeit orvul legyilkoltatta és átállva a morvákhoz, a vezetés nélkül maradt németeket halomra ölette.

Ennek a szláv multnak baja, hogy egyetlen

olyan adatot sem tartalmaz, melyből a szereplők kétségtelen szláv-sága kitűnne, inkább olyanokat, melyek cáfolják. Mert még a morva szónak említése sem bizonyítja. Népnévek elírása nyugatiaknál annyira gyakori, hogy csak más adatokra támaszkodva válhatnak bizonyítékokká. Tudjuk például jól, hogy nyugatiak mai napig sincsenek nagyon tisztában azzal, hogy létezik egy Magyarország, és kiben él is halvány sejtése sincs tisztában azzal hol fekszik. Franciaország számára valószínűségi reveláció ha valamely véletlen folytán arról értesül, hogy az nemcsak egy jelentéktelen része volt Ausztriának, mely önállóságát csak a trianoni békeszerződés nagylelkűségének köszönheti. Hogyan tudhattak volna akkoriak egy Fekete Magyarországról! A morva birodalmat Nagy Károly létesítette, így nyugati krónikások tudtak róla, de mert nem vettek tudomást arról az ősi, honfoglalást megelőző Magyarországról, mely csak honfoglalásunkra jutott a megkülönböztető "fekete" jelzőhöz³¹, az ugyanugy olvadt a morva elnevezésbe, mint a modern időkben Magyarországé Ausztriába. És ha nem következtek volna Morvaország felállításáért, kalandozásoknak elnevezett büntetőhadjáratunk, honalapításunknak legcsekélyebb nyomára sem lelénk nyugati krónikákban.

Egyedüli mi kétségtelen, hogy valóban folyt vita szláv liturgiának bevezetése érdekében. Célja volt a mai Ausztria morva lakosságának meg Karintia szlovénjeinek kiszakítása német uralom alól. De hogy ez morva érdekből történt volna, arról nem maradt adatunk és valószínűtlen. Morvaország német alkotás volt, mely semmiféle államiság felett sem rendelkezett, így maradt a németiségnek akarát nélküli kiszolgálója. Egyedüli kiknek érdekében állott a német kezekből őket kiszakítani, a "fekete" magyarok voltak.

Az egyes szereplők indítóókaiknak vizs-

gálata jobb eredményre vezet minket.

Mint mondtam, Nagy Károly a morva birodalmat az ellen az ország ellen létesítette, melyet nyugati krónikák "Fekete Magyarország"-nak neveznek, vagyis Tudun országa ellen³². Természetes, hogy Nagy Károly mint utódai a sajátjaikat pártolták s így üldözték a "feketét". Ha morvákrol tudtak és beszéltek is írásaik, beszélnek hercegeikrol, nevét azonban egynek sem említik. Mi arra mutat, hogy ezek a "hercegek" csak alkalmi vezetők, kirángatott szereplők voltak. Es ezek közül az ismeretlenek közül feltűnő Kocel, kit a németek üldöznek lett volna morva! Egy Kocel ki már állandó fejedelem! Az lett volna szláv? Lehetetlen! Máskép ugy ő mint rokonai élvezték volna a németek pártolását. Ahelyett azonban nyomták és visszaszorították meg állandóan börtönbe vették őket. Ha Kocelék morvák közé tartoztak volna, mi sem természetesebb hogy őket használták volna fel a morva birodalom megszilárdításához, ahelyett azonban állandóan egymás ellen uszították őket és állandóan ürügyeket kerestek beavatkozásra. Miután pedig a németek pártolták a morvákat, egy morva Szvatopluknak semmi oka sem lett volna németeket lemészároltatni, sőt! Ugyanílyen érdek azt is kívánta volna Szvatopluktól, hogy pártolja és védje a német papokat. Ahelyett azonban Viking püspökkel közösen, kiüldözte őket. Vagyis Viking püspök sem volt, ahogy állítják, szláv. Továbbá egészen hihetetlen, hogy a fellázadt morvák ellen egy önállóságra vágó morvát küldtek volna leverésükhöz Szvatopluk személyében. Németek akarták volna segíteni Szvatoplukot olyanhoz mi ellen küzdöttek? Szvatoplukot csak abban az esetben küldhették morvák ellen, ha ő nem volt az, hanem olyanok közé tartozott kik ugyancsak a morva nagyság ellen voltak és ebben találkoztak a német érdekekkel. Ilyenek pedig csak a "fekete" magyarok voltak.

Még jellegzetesebbek a Pribinára vonatkozó adatok.

Szvatopluk unokafivére, Ratiszlav 863-ban Konstantinápolyhoz fordult szlávul beszélő térítőkért. Erre III. Mihály császár egy görög testvérpárt, Cyrilt és Metódot küldte hozzá. A salzburgi érsek féltve a német hegemoniát, mikor Metód belépett Pribina birodalmába, láncra verette és börtönbe záratta, VIII. János pápa közbelépésére azonban szabadon bocsátotta³³. Látjuk, hogy a pápa még a német érzület megbántása árán is mennyire ragaszkodott szlávjaihoz. Azoknak nem volt sem akaratuk, sem önállóságuk, így a közelebbi egyházhoz, a nyugatihoz csatlakoztak és nem a keletihez, mi kedvesekké tette őket.

Es ezzel az egyházmegye kettévált, egy németre meg egy szlávra. A vonatkozó vitairat abból született, hogy a szláv püspökség a mai Ausztria területére is igényt emelt. Az volt az akkori Morvaország, így lakói szlávok voltak. Nem tudván Salzburg órvül a lakók nyelvét felhozni, tölta előtérbe Pribina személyét. Ezzel azt domborította ki, hogy ahoz a területhez azért nincs joga a szláv püspökségnek, mert ott nem szláv térített, hanem olyan idegen, ki azt nem szlávok, hanem németek számára tette. Ha Pribina német lett volna, a vitairat nem mulasztotta volna el érvei között azt is felhozni. Ha szláv lett volna, akkor még több oka lett volna azzal foglalkozni. Tette volna, hogy valamilyen érveléssel előre megdöntse a szláv oldalnak, ebben az esetben kétségtelenül várható érvelését. Ha nem hozta fel, az is bizonyítja, hogy Pribina nem volt szláv.

Vajon mi volt Pribinának valószínű szerepe? Egy csapással két legyet akart agyonütni. Behelyezkedve abba a német nacionalizmusba, mely ellen fordult a pápa, akarta a németiséget azzal

gyengíteni, hogy az annak annyira aláfekvő szláv-ság ellen fordult. Vagyis ugyanazt próbálta, mit a honfoglalók sikerrel alkalmaztak úgy Leó görög császár mint Arnulf német császárral szemben. Hogy önálló birodalomra vágyott-e vagy pedig csak beakartta illeszteni a morvákat a "feketék" birodalmába határozottsággal nem tudhatjuk.

Ezekről a nyitrai magyarokról Névtelenünk is megemlékezik. XXVII. fejezetében írja: "S Arpád vezér nemeseinek tanácsára és kérelmére, a Nyitra vidékéről hozott hűtleneknek, előbb tőlük esküt vevén, különböző helyeken földeket ajándékozott, nehogy valaha még hűtlenebbekké válva, haza térve a nyitrai széleken lakó hiveiknek ártsanak." És valóban Nyitra körül máig rátalálunk a később odatelepített tót sziget közepén szinmagyar közösségekre. Névtelenünk szavai világosan céloznak Kocelre, Ratislavra, Viking püspökre meg Szvatoplukra. De megmondják azt is, hogy elszakadási szándék vezette őket. De ki is váltotta Névtelenünk ezekkel a szavaival Palacky haragját!

Ha Névtelenünk csak gondolhatta volna, hogy ezeknek a magyaroknak multját szlávok akarják maguknak kisajátítani, minden bizonynyal még határozottabban fejezte volna ki magát, de a 13-k században nem lehet előrelátni milyen ferdítéseket találnak ki a 20-ikban.

A 871 évi krónika szerint Pribina azzal a salzburgi érsekkel tartott fenn érintkezést, ki-nek testvériségébe már Tudun tartozott³⁴, mi ugyan-csak arra mutat, hogy annak volt ivadéka és arra is, hogy azt a salzburgi érsek is tudta. Bajor Lajosnak sem sikerült volna kegyeibe kerülnie, ha szláv, pedig az volt főpártolója.

Ratislav sem lehetett szláv. Szlávok sohasem tartottak a keleti egyházzal, mindig a nyugatival. Így ha szláv lett volna nem Konstantinápolytól kér térítőket, hanem Rómától. Szvatopluk unokafivére volt Ratiszlavnak, így neki is "feke-

te" magyarnak, Tudun lemenőjének kellett lennie.

Ratislav kérését 863-ban intézte a keleti egyházhoz, vagyis ugyanakkor, mikor Szvatopluk átállása nagy bajba hozta a németeket. Erre a németek ugyanazt a játékot próbálták meg. Tudunnak addig agyonhallgatott népét egyszerre felfedezik, mire valamennyi krónikájuk elkezd hangoztatni, hogy a "hunok" már mind keresztények³⁵. Ugyanezeket a "hunokat" nevezik honfoglalásunktól "fekete magyaroknak". Vagyis csak arra fedezik fel Tudun országát, hogy szükségük van rájuk, így akarva megnyerni a "feketék" pártolását az ugyancsak "fekete", de dissidált Szvatopluk ellen. Hogy pedig ezek a "hunok" önmagukat sohasem nevezték hunoknak, hanem mindig magyaroknak, bizonyítja Hinkmár reimsi érsek 862 évi megemlékezése egy "ismeretlen" népről, melyet "ungar"-nak neveznek.

Egyidőben történő események mindig össze függenek és Hinkmár 862 évi "felfedezése" is összefügg ezeknek az "ungar"-oknak 863 évi, nyugaton egyedül ismert "hun" néven történő emlegetésével, a kettő pedig Szvatopluknak ugyanabban az évben kitört lázadásával.

Hogyan használta ki ezeket Árpád saját javára, megtudjuk "Honfoglalás" fejezetünkéből. Aligha volt idegen ezeknek az eseményeknek egyikétől is.

Pribinának tresmaueri keresztelése pedig ugyanolyan átkeresztelés volt a keleti katolicizmusról a nyugatira, milyen 895-ben Szent Istváné.

A mindent szlávositó Hunfalvy (Hunsdorfer) Pál Ethymológiájában a Balaton nevét, Pribina állítólagos ottani uralmára meg szlávosságára támaszkodva, a szláv "blato", vagyis sár szóból vezeti le, annak ellenére, hogy a Balaton nem sáros. Hogy megtehesse, minden adat nélkül állítja, hogy Pribinának vára az azóta lecsapolt Kis-Balaton partján állott, mely tényleg sáros volt s hogy arról

terjedt volna át a "sàr" elnevezés az egész tóra, vagyis a kicsiről, a jelentéktelenről a nagyra. Ezt a magyarázatot már a Pribinàra való támaszkodás is kétségesse teszi, de teljesen megdönti az, hogy Turàn síkjain még ma is "bolo"-nak mondják a nagyot, az óriásit, "tin-ti-tu" pedig tavat jelent, így a Balaton neve nem más mint "Nagy Tó", mi megfelel a valóságnak. Nincs is olyan emlékün, mely a Balaton nevét kezdő "b" után "l"-el folytatná, "bolo" kezdettel azonban sok³⁶, mint pl. a Balatonra szintén használt Bolondàrium, mi annyi mint óriásiság. Bobula Ida összeköti nevét a szumir "ba"-val, mi annyi mint ad vagy juttat és a Balaton igazán ad és juttat. Ezek egyike sem hozható összefüggésbe a Blato szóval. Hunfalvy még a Turàn meg Szoboszló - Sebesló szavakat is szlávoknak állítja³⁷, annak ellenére, hogy ahol a Turàn szó keletkezett szlávok akkor még nem éltek és Szoboszló névre szlávok között nem, hanem csak székelyek között akadunk³⁸. Folytathatnánk a Magura és sok más szóval így tovább.

Amennyire alaptalanok az előbbi érvek, ugyanannyira alaptalan a beszédben található szláv hangoknak bizonyító ereje is.

Biborban született Konstantin megírja, hogy a magyarok úgy szétverték a morva birodalmat, hogy egy lakója se maradt helyén. Nem írhatta volna, ha a Dunántulon, vagyis az ország szívében olyan szláv csoport maradt volna, mely képes bélyegét a terület magyar lakosságának nyelvére felismerhetően rányomni. Okát másban kell keresni.

A szétvert morva birodalomnak, valachnak nevezett vándorpásztor lakói mindenfelé szóródva³⁹, így valószínű, hogy később időnkint ellátogattak a Dunántulra is. Ott azonban magukat jól nem érezhették, másképp nem adták volna az

ottani erdőségnek a "Pilis" nevet, mi szláv nyelven tart, kopaszt, terméketlent jelent, vagyis óvást a többiek számára, hogy oda ne menjenek, ott birkáik számára nem találnak jó legelőkre.

Árpádházi királyaink állandó nyugat barátságukban ezekben a vándorpásztorokban kerestek támaszt a nemzeti elemekkel szemben, így bármilyen nomád állapotban is éltek és bármennyire is távoltartották magukat azok a Dunántúltól, őseinkre beszédjük hatással volt. Különösen a királyi székhely közelében, hol ilyen irányzatok mindig jobban érvenyesülnek, vagyis elsősorban az Esztergom és Buda közötti sávban. Hozzá tartozniak, nagy szabadelvűségükben, mindig műveletlenebbek nyelvét használták. Mai napig felvidéki magyarok előszeretettel fordítják beszédüket tótira tréfás dolgok elbeszélésénél. Még fokozottabban tehettek mikor tótok felé fordult a királyi kegy. Azt a chovinizmust mely nyugati népek sajátja nem ismertük és ha nem lenne úgy ahogy Biborban született Konstantin állítja, a mai Ausztria meg Morvaország nem vált volna annyira üressé, hogy az előbbi lassu beszivárgással bajorok⁴⁰, az utóbbit pedig betelepítéssel lengyelek⁴¹ népesíthették be és vehették birtokba minden ellentállás nélkül.

Történelmi alátámasztás nélkül az összehasonlító nyelvtudomány nem bizonyíték. Magában állva azzal azt is be lehetne bizonyítani, hogy magyar nyelvünk közös az egyiptomival. Ilyen alátámasztó történelmi anyag létesítéséhez volt szükségük a Hunfalvyistáknak meg Budenzistáknak érdeménél komolyabban venni a Pribina vitairatot és az abban szereplő Šana szót Salára értelmezni, Behelyezkedve ebbe a "bizonyító" anyagba, végső döntő bizonyítékul a Duna melletti Visegrád nevet hozzák fel, állítván, hogy ősi elnevezés. Hígyjünk azonban inkább IV. Bélának meg a római pá-

pának⁴² mint történészeinknek. Azok pedig egyformán lakatlannak mondják a mai Visegrádot; annyira, hogy helyét másról mint a szomszéd Pilisről megjelölni nem tudták.

Ahogy másutt is írjuk, egykorú írott és tárgyi adatok kétségtelenül bizonyítják, hogy a római birodalomnak bukása után Középeurópában teljesen feledésbe ment az építkezés tudománya és mikor szakkönyvek kivétel nélkül megállapítják, hogy nem ismerünk 10-ik századot megelőző ottani épületet⁴³, akkor merész dolog állítani, hogy szlávok létesítették volna az ottani Visegrád nevű várat. De ahogy Ausztria neve, Visegrádé sem az, csak megjelölés. "Birodalom keleti része" "Ost Mark" mondta Nagy Ottó, mert nem tudott nevet adni. Ugyanigy adták Orosz és Csehországokban a Visegrád nevet olyan szerény dombokon álló erődítményeknek vagy falvaknak, melyeknek leletanyaga a⁴⁴ szentistváni kortól a bronz, sőt vaskorig üres⁴⁵, így nem volt neve. Vagyis 10-11 századot megelőző szláv mult nélkülözésével csak abban az időben váltak újra lakottá. Ugy a Duna melletti mint turóci magában válik ki a többi Visegrád közül azzal, hogy sziklabércen fekszenek. A turóci hegyének nevét ismerjük, Zsiár, Sár, mely szó székelyeknél sast jelent⁴⁵, miből megtudjuk, hogy a vár eredeti neve Sasvár volt és a Visegrád nevet csak az arra járó szláv vándorpásztorok, a valachok csak később ragasztották rá. A Duna mellettinek kiválása a többi közül pedig ugyanolyan, de még későbbi, 10-11 századot követő névkapásról beszél. Így a dunaparti az egyetlen melynél a Visegrád hatalomtól reáragasztott elnevezés. Szláv neveket római várak is gyakran kaptak. Ha ilyen elnevezésük és nem történelmi multjuk alapján állapítanánk meg multjukat, mint teszi pl. a Visegrádról megjelent füzet szerzője, hová juttatna minket! Olyasmi származna belőle, mint ki Caesar nevet

hallva császárra következtetne - holott csak erre a névre hallgató kutyáról avagy macskáról volt szó. Ahoz pedig, hogy azt lehessen állítani hogy akár vár, akár ottalált házalapok az Arpád-kort megelőző szláv épületek maradványai, ~~előbb~~ azt kellene hitelesen bizonyítani tudni, hogy szlávok valahol is birtak volna 10-ik századot megelőző épülettel, de hitelesen és nem teóriákkal⁴⁶, melyekből a panszlavizmus olyan tömeget termelt.

A történetírók emelik fel és viszik bomlásba az országokat. Ezt megértvén, Ferenc József az 1867-ben megszűnt Haynau - Bach - Pálffy abszolutizmus helyébe Hunfalvynak (Hunsdorfer) és Budenznek német érdekeket képviselő történelmi abszolutizmusát léptette. Annak nyomában támadt az az irodalom, mely szerint még a jó Isten napja is csak a németiség avagy szlávság jóvoltából melegítette a magyar rónát és hogy szent Péter olyankor küldte már a szlávokhoz Syrius és Juventus apostolokat, mikor még Rómában is csak tapogatództak a kereszténység körül. Aki nem vetette magát alá irányuknak és tanaiknak, nem jutott nyomdához, így tudományos téren nem boldogulhatott. Pauler Gyula (1841-1903) volt legnagyobb és legmagyarabb történetírónk. Egyedüli ki megmerte írni, hogy a Legenda Minor nemzetellenes koholmány. Mégis mikor az Osztrák-Magyar Monarchia Irásban és Képben, az uralkodóház pénzén megjelent munka számára megírta a Habsburgok történetét, abban eltipró megkizsákmányoló hatalmukat Magyarország áldásaképtünteti fel, mintha csak működésükkel kezdődött volna emelkedésünk. Mintha csak révükön nyertünk volna jogot a civilizált nemzetek között szerepelni és Mária Teréziát, kinél ravszabbul nemzetet még nem pusztítottak, a nemzet anyjává

teszi. Nem boldogulhatott, ki nem elégítette ki összes írásaiban Hunfalvyékat, így Pauler is, az előbb felsorolt hamis adatok alapján szlávnak állítja Visegrád és környéke múltját. Mintahogy könyvében⁴⁷ Hóman maga megmondja, hű követője Paulernek⁴⁷, így átveszi Visegrádra vonatkozó megállapításait is és a Teleki Pál történelmi intézet azzal sem elégedve meg még tovább megy. Mi azonban már komikumba vág, átvette állításait a mai hatalom is, mely pedig német érdekek ellenél küzdeni. A különböző szláv múltak, kivétel nélkül honi talajban termettek és magyar emléknövelték nagyra ezeket a kedves jövevényeket. Ismétlődnek ezek minden téren és bármennyire is törpüljenek el a szlávra magyarázható helynevek száma a kétségtelenül magyar eredetűek mellett, néhai felvidékünk helyneveinek mégis szláv multat juttatnak.

Bizonyítékul arra, hogy Visegrád ősi lakotságu hely volt, vagyis hogy sem IV. Béla, sem a római pápa nem fejezi ki az igazat, egy volt görög kolostor néhány igen szerény ottani romját hozzák fel, azonkívül egy ottlétezett bencés kolostor emléket⁴⁸, végül a Márki (Bécsi Képes) krónikának azt az állítását, hogy Salamon királyt Visegrádon tartották fogságban. Ezek közül csak a krónika Visegrád elnevezése pozitívum. Azonban alig hihető, hogy a német barátságáért börtönbe vetett Salamont az állandó német támadások utvonalaiba zárták volna, honnan könnyű lett volna kiszöktetni. Ahogy Erzsébet királynét Turócba vetették börtönbe, valószínűbb, hogy Salamont is ott tartották fogságban, különösen, mert ott állt a kétségtelenül ősi Visegrad vár⁴⁹, melynél alkalmasabbra és hatalmasabbra találni nem lehetett. A 14-ik századbéli krónikás akkor is Visegrad nevet használt volna a dunapartira, ha azt

ha ahhoz csak ujabban jutott volna, mintahogy "Buda-római romok vannak" sem jelenti, hogy Buda lett volna a hely római korbeli neve. Végül Müngeln krónikája Salamon fogságának helyét Nyitra környékén tudja, mi lehet a turóci Visegrad, semmiesetre sem a dunaparti.

Hogy a görög kolostor bizonyítóanyagul szolgálhasson, szent Gellért legendájára hivatkoznak. Ez a legenda tényleg ír olyan kolostorról, melyet I. András Visegrad táján emelt³⁰, de szót sem említ arról, hogy az görög szertartásu lett volna. Ez az állítás csak egyéni kitalálás terméke. Ez a legenda azonban kései is, csak 1381-ben készült, vagyis csak olyankor, mikor a hely már megkapta a Visegrad nevet. Hogy a kolostor görög lett volna márcsak azért is lehetetlen, mert a római pápaság akkor már a legnagyobb ellentétben állott a keleti egyházzal és kizárt, hogy a Rómával tartó Árpádháziak ezt a jóviszonyt pontosan az egyháznak³¹ azt megelőző legsúlyosabb ellentétek idejében egy görög kolostor emelésével rontották volna. I. András egy másik kolostort is emelt, a tihanyit³¹, s miután az bencés, így az ugyancsak általa emelt visegrádi is az volt. Sokkal valószínűbb eredete a görög romoknak, hogy ott volt metropóliisa a görög egyháznak. Erre mutat az igen kevés maradvány, vagyis hogy elpusztítása alapos volt, mert Szeent Istvánnak a görög egyház ellen indított harcának idején történt, s miután a kereszténység mindenkori törekvése volt pogány emlékeknek keresztényekkel való elfedése, építette, avagy ujjitotta fel András király azon az elhagyott helyen a bencés kolostort. Ha tényleg az volt metropóliisa a görög egyháznak, akkor lakhelye volt annak a Hieroteosznak, kit Bulcsu vezér hozott Görögországból püspöknek³². Vagyis a romok olyan időből erednek, mikor Közép-Európában nem értettek még épít-

kezéshez, keleten azonban maradt olyan tudomány, mely sohasem ment feledésbe.

Hogy pedig volt régi metropólisa Magyarországnak, bizonyítja Érsekújvár nevében az "uj" szó, honnan csak Imre király adománya hozta az érsekséget Esztergomba. Így Visegrád ősi neve Érsekvár lehetett. Bizonyos, hogy a veszprémi püspökségnek 1009 évi semmiképen sem hiteles alapítólevelében⁵³ említés történik valamilyen

Visegrád megyéről, melyet a Duna tulsó, vagyis baloldali, Aprik folyó melletti falujával kap a püspökség. A dunaparti Visegrádnak, mely a jobbparton fekszik, eldöntése ellenkezik a fejérvári egyház alapítólevelével is. Veszprém alapítólevelét csak 1259 és 1289 évi átírásokból ismerjük, vagyis csak a vár építését követő időkből. Így alighanem igazuk lesz azoknak a történészeknek, kik azt hiszik, hogy Visegrád neve csak az átíráskor került az alapítólevélbe, mégpedig megszerzési vágyból. Ha ugyan a Duna partjáról eltűnt község és folyó nemcsak nagyobb hitelesség adásáért került szintén a privilégiumba, átíráskor. Mert egyáltalán nem valószínű, hogy az említett Visegrádnak faluja, különösen mikor csak egygyel birt, a balparton feküdt mikor maga a jobbparton volt. Az akkori Visegrádnak helyét akkor is helyesebb olyan helyen keresni, hol eltűnt folyó mellett, eltűnt nevű vár feküdt s ilyenre Érsekújvár helyén találunk. Lápos, vízfolyásokkal átszelt területen feküdt egy ismeretlen nevű vár, melynek néhai magoslata megegyezik azokkal, melyekre orosz és cseh országokban a Visegrád nevet használták. Az ugyancsak eltűnt Aprik folyó pedig egyike lehetett az ottani vízfolyásoknak. Ernyey József a mai dunaparti Visegrád multjának Szent István korára tevését naiv mesének bélyegzi⁵⁴.

Visegrád multját ismertető, ma forgalom-

ban levő füzet magosfoku kijevi kulturáról is beszél⁵⁵, mi ugyancsak megérdemel néhány szót.

Kijev volt tényleg Oroszország legkultúraltabb helye. Olyan kultúra felett rendelkezett, melynek bizonyítható alapjaira sehol sem találunk szlávoknál⁵⁶, így forrásaira más népeknél kell kutatnunk.

Honfoglalásunkat rejtélyes, megoldatlan körülmények kísérik. Legrejtélyesebb a kijevi csata. Annyira, hogy Hóman történelemkönyvében nem is említi. Elhallgatva Fekete Magyarországot és tagadva az Árpádháznak Attilától származását valóban megmagyarázhatatlan.

Kijev messze északra esik Etelkőztől, messze kívül az onnan Pannóniába iparkodók utvonalatól. Minek az óriási vargabetű? Miért kellett az érkezőknek ott megütközniük kunokkal? Hogy kerültek oda "kunok"? Miért ruténekel? Pedig hogy ott lefolyt olyan ütközet, milyenről krónikáink beszélnek, kétségtelen. Nemcsak saját krónikáink, de beszélnek róla ugyanúgy a szlávok. S ha nem történt volna, honnan kapta volna az ottani Magyar utca nevét? Miért honnan a Magyar kapu? Magyar rét? Ha ezek nem lennének néhai táborozási helyüknek úgy emlékei, ahogy a kijevi emlékek állítják. Miért őrizné mai napig a kijevi szent Mihály templomban egy 1008 évi dombormű a csata emlékét?⁵⁷ Ezeket nem lehet krónikáink diskreditálása útján tárgyatlanná tenni!

Honfoglalásunkat a "fekete" magyarok kezdeményezték. Ezért küldték Ugeket, Árpád nagyatyját a Volga kanyarba és azért vezetett Árpád hadjáratot az bolgárok ellen. De ebben a bolgár hadjáratban a "fekete" magyarok mellett a "fehér" magyarok is segítettek csapatával, mi azt jelenti, hogy az ahhoz szükséges csapatokat, legalábbis nagyrészt, a Volga kanyarbeliek adták. Etelközben

mi valahol a mai Beszaràbiában volt, ez a főleg ~~főleg~~ fehérek~~ből~~ álló csapat telepedett csak, de ha nem marad otthon zömük, Julián barát nem találhatott volna reájuk a Volga kanyarbeli Levédiában. Etelközben Árpád ~~unokája~~, vérszerződéssel összeforrt a fehérekével, mire, ahogy Kézai írja, fejedelemmé választották.

Marcali Henrik a Kijevnél legyőzött "kun"-okat bolgároknak meg besenyőknak, Hóman tényleges kunoknak mondja, de egyikük sem magyarazza meg, mi érdeke lehetett bármelyiknek is Kijevbe mennie s ha már oda is ment, mi érdeke lehetett Árpádnak odakanyarodnia.

Mire Árpád Kijevbe érkezett ezek a kunnak, besenyőnek meg bolgárnak állított fekete magyarok már két évtizede tartózkodtak ottan, így bőven volt idejük az ottaniakat szervezni és azoknak saját műveltségüket átadni.

Hasonlóan adja elő Kézai az eseményeket. Második könyve I. fejezete 2 §-ában "átkelének a besenyők, a fehér kunok országán és Kió (Kijev) várán...". Első könyve IV. fejezetének 6 §-ában pedig "hogyan a magyarok Pannóniába másodszor jöttek, kiknek a székelyek, kik a hunok maradványai, Ruthenia határszéléig eléjük menének..." Folytatólag pedig "Pannóniát együtt meghódítván abban, abban (a székelyek) részt nyertek, de nem a pannóniai síkon, hanem az oláhokkal együtt a határszéli hegyek között kaptak osztályrészt".

Kunok és besenyők nem fogják a magyarokat ahoz átengedni, hogy utánuk menve, azután Kijevnél bocsátkozzanak csak velük harcba! Ha pedig honfoglalásunkkor nem élt volna már Pannóniában egy magyar tömeg, nem lett volna ki a visszatérők elébe mehessen és mely azért volt visszatérő, mert egyszer már, Arnulf császár segítségére, talán méginkább helyismeret szerzé-

séért, egyszer már jártak Pannóniában. A "határ-széli hegyek" kifejezésben ráismerünk néhai felvidékiinkre. Már azért is, mert az egyetlen olyan hely hol székelyek meg rutének egymásmellé kerültek.

Látjuk Kézai milyen pontosan elkülöníti a Kievnél legyőzötteket az országhódítóktól, besenyőktől, ugyanugy bolgároktól, kunoktól s azt is miket másban mond, mindenben igazolja a későbbi helyzet.

Megerősíti Oleg ukrán fejedelem (879- 916) reakciója is. Félvén a Volga kanyarbelieknek Arpád ellen vezetendő, őt is érintő bosszuhadjáratától, nagyhirtelenében kelet felé emelt erődítményeket - Arpád pedig ugyanakkor, ugyanúgy védekezve a Volga kanyarbeliek, mint a cserbenhagyott "feketék" ellen, utóbbiak felé, csak északon emelt olyanokat.

A Kijevben előkerülő archaeologiai leletek is annak a mixhellén-szittyá műveltségi körnek termékei, mely őseinknek volt egyedüli sajátja és ahogy Kínában az vált előkelőségek mérvévé, ki hány hiung-nu össel büszkélkedhet, kiemelkedését Kijev ugyancsak őseinknek köszönhette, a többi orosz város szintjéből. A Teleki Pál történelmi intézet neveltjei pedig azzal a kijevi műveltséggel alacsonyítják múltunkat, mely a miénknek csak visszfénye. Így a Visegrádról írt füzetbe, annak a lehetetlen állításnak bizonyítására került, hogy az ottani romok egy I. András emelte görög kolostor maradványai lennének.

Ezeknek keretében azt is mondják, hogy a nyugatnak köszönhetjük államiségünket, műveltségünket, kereszténységünket, de egyetlen olyan közép-európai államot sem tudnak megnevezni, mely honfoglalásunkkor már létezett volna. Franciaországból államot csak XI. Lajos (1461-1483) létesített, Németország törzsszervezetével csak Bismark (1815-1896) végzett, államát azonban csak Hitler

forrasztotta, Olaszországot Caribaldi (1807-1882) és elég Sackur rémgt. jezsuita atyának könyvét Clunyról elolvasni, hogy lássuk, hogy a nyugattól sem műveltséget, sem kereszténységet nem kaphattunk.

Pusztaszer már régen árasztotta demokrati-
kus fényét őseink törzsszövetsége ~~mikor Európát~~,
mikor Európában még a legvadabb állapotok voltak.
A hatalmasok egymást gyilkolták és rabolták, kik
között a fejedelmek voltak a legnagyobb rablók.
Egy orom tetején összekapart egy vándorlovag né-
hány faragatlan követ, azt várnak nevezték. Eu-
rópa vadállatoknak olyan prédájává vált, melyben
az emberek még azoknál is nagyobb veszélyt jelen-
tettek, így minden és mindenki elől menekülő no-
mádokká váltak. Nem bírván állandó lakhelylyel,
elfelejtették hogyan kell falakat emelni s barlan-
gokban meg összetakolt odukban laktak. Nagy Károly
krónikásai megírják, hogy épületeit csak sárból
meg fából emelte, s az egyetlen melynek maradtak
nyomai Lindauban állt, de ezek miatt csak alapja
maradt meg, mi pedig nem áll másból mint faragat-
lan köveknek összehányt rakásából. Szent Benedek
csodatételeiről készült legendából ismerjük meg
egy akkori hatalmas frank főúr "palotáját"⁶⁰.
Fa lakótorony egyetlen lakószobával, az olyan
padlóval, melynek pallói felbillentek ha szé-
lükre léptek, vagyis semmiféle módon sem voltak
leerősítve. Alatta éléstár volt goromba ládakkal.
A francia püspökök elrendelték szerzetesházaiknak,
hogy védekezésül a norman betörések ellen, vegyék
körül rendházaikat köfállal "Hogyan tehetnénk,
válaszolták, mikor nem értünk hozzá és nincs senki
ki rátanítana. Mit nappal építünk, éjjel összeomlik"⁶¹
Madarász Henrik egykoru történetírója, Widukind, vá-
rosnak nevezi annak a limesnek lakótoronyait, melyet a
magyarok ellen emeltek, csak mert kőből épültek, teszi
annak ellenére, hogy csak 9 harcos befogadására voltak

alkalmasak! Beszámolója végén írja, hogy ezeken a "városokon" kívül nem volt fal Németországban. De a fejlett viszonyokhoz szokott Priskos görög elragadtatással ír Attila és feleségei palotáiról és semmi kivetnivalót sem talál azokon a falvakon, melyeken Attilához vezető útja átvitte⁶³. Míg Európában az építkezés csak honfoglalásunkra indult újra meg. Nem nehéz rájönni ki tanulta a másiktól. A német Piper könyvében megírja, hogy egyetlen kétségenkívüli 10-11. századot megelőző középeurópai épületről sem tudunk⁶⁴, de Ferenc császár csak azért rendelte helyére építeni az esztergomi bazilikát; hogy elfedje Géza fejedelem palotájának romjait és nagyszerűsége miatt bontatta le Szent István kápolnáját. A ragasztott kövel való építkezés csak lassan, lassan terjedt nyugat felé. Tőlünk kiindulva a belgák csak a 12-ik században kezdik váraik fakerítéseit kövel felcserélni és még fennálló, régi lakóházaik faépítmények, annak ellenére, hogy bőven volt kövük és fában rendkívül szegények ma is. Világos bizonyítéka elmaradottságnak. Hollandia kövárainak kora nem előzi meg a 13-ik századot és I. Edvard angol király (1272-1307) vazafusainak még favárakkal kellett megelégedniök, azonban II. Andrásnak (1205-1235) meg kellett tiltania, hogy a beengedett német lovagrend nálunk már honos kövéreket emelhessen⁶⁶ és köből emeltette Szeent László (1077-1095) Küllő várát, arra emlékül, hogy a székelyek megverték a kunokat, védelmükre. Hacsak nem inkább székelyek ellen, saját védelmére...

A városodás s azzal járó polgárosodás nyugaton hamarabb indult, azonban a rablóvilág továbbélt. Rose kései barokkról írt pompás könyvében írja⁶⁷, hogy a mainzi hercegérseknek azért kellett nyílt területet kívánó stílusban emelt palotáját a város falain bévül emelnie, mert a 18-ik század első felében Németországban a közbiztonsági viszony

olyanok

ok még nem voltak, hogy gazdag ember város falain kívül lakhatott volna erődtetlen épületben. Ellenben az Esterházyak körülbelül ugyanakkor pompás kismartoni (fertői) kastélyukat mocsár közé, egészen védetlen területen emelték, eszközbe se jutva, hogy támadásoknak lehetnének kitéve. A műtörténelem Vignola (1507-1573) a Farósék számára, Vitarbo mellett Caprarola néven emelt kastélyát tarja nyilván mint első, melyet gazdag ember vidéken, várfal védelme nélkül emelni mert. Ezzel szemben például egy 1275, majd 1278 évi levél beszél a Divék nemzetség Trencsén megyei udvarházáról. Vagyis nálunk udvarházban laktak annak a nemzetségnek tagjai, kiket Pór Antal Csák Mátéről írt tanulmányában a felvidék legnagyobb dynasztainak nevez, és kiknek Trencsénen kívül még számos más várak volt. A híres olasz ötvös, Cellini két évet töltött I. Ferenc francia király udvarában (1515-1547). Emlékirataiban keservesen panaszkodik, hogy Franciaországban utazva állandóan sátrakban kell lakniok, mert nincsenek házak. Szeretném tudni, hogy Magyarországon hol utazhatott volna király úgy a 16-ik század elején, hogy ne találjon megfelelő házakra. A nyugatnak kirakatnak szánt, mutatós épületei ma nagyobb szabásuak a mieinknél, azonban ezek újak és eredményei annak, hogy királyaink élve Bécs áruállítási jogával a magyar munka és szorgalom hasznát Ausztriának juttatták. Azonban arra, mit tettünk míg a magunk lábán járhattunk, mutat Oláh érsek, ki bármennyire is híven szolgált a német érdekeket, mégis megírta, hogy egész Párisban csak egy olyan teremre talált, melyenből Visegradon több mint 100 van. A nyugatnak vezetés szerepében való hit ugyanolyan, csak országunkban született csecsemő, melynek a szláv múltak és az is csak magyar emléken nőtt nagygya. Magában a tény, hogy mai napig nem

akadt nyugaton épület, ~~mely épület~~, mely Visegrád pompájával versenyezhetne, volt már elég ok Lipót (1657-1672) számára, hogy elpusztítsa⁷² ugyanúgy, ahogy Ferdinand Budát pusztította el (1526-1564) és rabolta ki a székesfejérvári királlysírokat⁷³. Ilyenekre mindig kitűnő alkalmakat szolgáltattak háborúk, meg felkelések, de rámutat a pusztítás igazi okára, hogy erődítményekkel együtt katonai célokra nem szolgáló épületek is pusztultak, Visegrádon pl. a várral a királyi lak is. Kényelem és higénia szempontjából a nyugat polgári házai maig sem versenyezhetnek zsellérházainkkal, bár legújabbán a központi fűtés segít rajtuk. Kandalók nem szépségük, hanem fejlődéshiány miatt maradtak divatban, mert kályháik még rosszabbul áraszották a meleget. Hol voltak mindezek a mi bábos kemencéink tökélye mögött! Blois a 16-ik században épült, kastélya gyönyörű, de árnyékszékül csak sötét folyosók szolgáltak. Belgium régi házaiba csak legújabbán kerültek, legmulatságosabb formák között árnyékszékűek, azonban azokat mai napig, a néhány évtizede még egyedül arra szolgáló udvarról nevezik, míg a 13-ik században épült visegrádi toronyban világosan fellelhetők vízöblítés nyomai és Trencsén vára már Csák Máté alatt is vízvezetékkel bírt⁷⁴, mivel szemben a francia történelemkönyvek csak a keresztesháborúknak tudják be mosakodás bevezetését. A statisztikai kimutatások szerint még a mai Párisban sem éri el a mai Budapest fürdőszobái számának harmadát. (1964.)

Látjuk mindezekből, hogy honfoglalásunk Európát nomád állapotban találta, melyben megszűnt a magántulajdon, mégcsak az egyházi birtokok helyét sem tudták megállapítani, bármennyire is tartásuk jogaikat mindig nyilván az egyháziak. Európa lakói újra helyhezkötté csak honfoglalásunkra váltak, mit azután követett a földtulajdon újabb felosztá-

sa, ott hovà valamilyen hatalmas nem tudta magát fészkelni. A Cluny monostor azzal szerzett hiveket az erkölcs visszaállításához, hogy megismertette a feledésbe ment földmivességet⁷⁵. Hogy taníthassa, kellett valakitől tanulnia, s egyetlen esemény, mely erre alkalmat adott honfoglalásunk volt. Ha úgy lett volna, ahogy a Hunfalvy-Budenzisták állítják, s mi tanultuk volna szlávoktól, miért kellett volna újra tanítani? Szlávok ottéltek Európában, így ha tudói lettek volna, nem ment volna feledésbe. S hogy tőlünk tanulta, bizonyítja, hogy egyedüli ország vagyunk, melybe nem jött tanítani. Úgy mondják, nomádok voltunk. Kétségtelen, hogy pásztorkodtunk, de vajon fejlődhetett-e volna nomádoknál olyan tökélyre fémmivesség, melyre Európa művészete épült? Levédiai hazánk területe felért az egyesített Németországéval, együtt Ausztriával. Ott dúltak fel ott honunkat a besenyők. Kizárólag lovon élve, csak pásztorkodva, hogy találtak volna reánk? Ha reánk találtak, hogyan értek volna utol? Hogy dúltak volna fel? Hogy verhetek volna szét olyan mértékben, hogy az új haza szerzésére kényszerítsen? Legelőket nem lehet szétverni! Hozzá mit tettek, nem is állt foglaltságból, csak támadásból. Aligha nem úgy lesz, mint belga tudósokkal. Olvasva, hogy mezőgazdálkodó nép vagyunk, tankönyveikben úgy állítják, hogy nincs Budapesten kívül egyetlen városunk sem, a többi csak nagy falu. Mi pedig olvasva, hogy pásztorkodtunk, írjuk, hogy nem értettünk mezőgazdálkodáshoz s nem voltak városaink. Ibn Ruszta, Gardizi, Al Bakri egyedüli forrásai levediai életünknek⁷⁶ s ők kifejezetten emlékeznek meg, sőt sokkal kifejezettebben, mint szomszédainknál mezőgazdálkodáshoz értésünkről. Gardizi pedig összehasonlítva azt szomszédaink mezőgazdálkodásával, irániakkal szemben "azonban" szóval fejezi ki külömb-

ségkép, hogy azoknak nincsenek földalatti öntöző csatornák, mi azt jelenti, hogy őseinknek pedig voltak, és valóban Stein Aurél Turkesztánban, mi ősi otthonaink egyike, olyan öntözőcsatornák nyomára akadt, melyek csak a minket ott követő mongolok alatt mentek tönkre⁷⁷. Ezzel szemben pedig jellegzetes szlávok mezőgazdálkodására, hogy elkerülve a termékeny völgyeket, mindenütt csak legelőterületeket kerestek fel,⁷⁸ és eltanulva avaroktól az ekék használatát, nem léven lovaik, azokat asszonyaikkal húzatták⁷⁹.

Kereszténységünkkel sem állunk másképp. Ugymondják, németeknek köszönhetjük megtérésünket. Ez már azért sem lehetséges, mert Németországban nem volt kereszténység, illetve volt, de csak formai, lényegi nem. Papjaik nem voltak mások, mint királyaik politikai ögynökei, kik pokollal és ördögökkel való fenyegetődzéssel szerrztek híveket számukra - minek ellenében szabadon garázdálkodhattak, mely szabadsággal bőven éltek is. Jóútra térítésükre alakult a Bencésrend Cluny egyháza. A mi keresztényeink pedig mindig komolyan vették az erkölcsi tanokat, mi kizárja, hogy hamisítóknak lettek volna neveltjei. De más tények is cáfolják.

A római birodalom összeomlásával megszűnt az érintkezés lehetősége, mi magával vonta Róma központi irányításának lehetetlenné válását. Ennek az irányító jellegnek visszaállítására alakult a 10-ik század elején a Cluny apátság. Függetlenítve magát Rómától, egy militans gárda megszervezésébe fogott. Ezzel azonban csak arra vált, hogy Szent István teljesen rendelkezésére bocsátotta az országot.

Mint saját múzeumainkban, úgy kalandozásaink területén levőkben látható leletek bizonyítják, már legelső pannóniai szereplésünktől kezdve túlnyomóan keresztények voltunk. Bizo-

nyitják ezt az úgynevezett ketlachi bronzok is. Ezek főleg a régensburgi német mihelyből kerültek ki, ábrázolnak szentképeket avar motivumokkal⁸¹, vagyis fajunk szellemi tőkéjéből táplálkozott a német egyház és nem, ahogy állítani szeretik, fordítva. Szerzetesek házaltak velük és jó vevőkre találtak magyarokban. Ahol pedig sikerül keresztény kegytárgyakat eladni, ott buzgó és áldozatkész hívők élnek és az üzlet olyan jól ment, hogy még Szent István korában is tartott, sőt neki is sikerült egy ereklyetartót eladniok, mely azután II. Bélával került sirba. Bulcsu vezér a görög császár patriciusa és vendégbarátja volt. Pogányt pedig görög császár nem ölelt keblére. De megírja Luitprand cremonai püspök is (915-972) - mi nem gátolja, hogy reánkkenje mindazt is, mire rosszindulat és gonoszság képes. Ugyanígy nyilatkozik, közvetlen tapasztalatok alapján, szent Adalbert (955-997), Vajknak a keleti szárnyról nyugatira átkeresztelője. Még Piligrim passai püspök sem mert mást írni "hol még sok a pogány" abban a 974. évi levelében, melyben azt hazudja, hogy Magyarországon térít, melyben pedig érdeke azt kívánta, hogy a magyar kereszténység jelentőségét minél jobban csökkentse.

Azonban a görög egyházhoz tartoztunk, így Bulcsu horka Görögországból hozott hithű szerzetest püspöknek⁸². A visegrádi klostrom aligha nem ennek a püspöknek volt székhelye. Onnan a görög romok. Hogy az egész ország a keleti egyházzal tartott, bizonyítják az előkerülő keresztek, melyek egész Európa szerte görög formájúak. Még Szent István korában is görögöt használtak liturgiai nyelvvül, sőt alatta még a görög szerzetesrendek domináltak, másképp nem lenne Pannonthalma alapítólevele is görögül írva⁸³. De nem is lehetett másképp.

A római pápa tekintélye olyan mélyre süllyedt, hogy hatalma nem ért fel egy vidéki püspökével és csak a Cluny egyház fellépése rázta fel letargiájából. A szász Ottóban remélte azt a hatalmat megtalálni, mely újra felemeli és 961-ben császárrá koronázza. Csalódása rettenetes volt, Ottó (936-973) kijelentette, hogy mint császár most már a pápának is ura és két szerzetes, a bolgár Salectus és Genzaniai Zacheus útján Taksony fejedelemhez fordult segítségért⁸⁵. Gyalázásunkban mindig az egyháziak jártak elől, így ez ugyanolyan megalázkodás volt, mint mikor Leó pápa Attila elé ment. De nem is tudta az egyház mai napig nekünk megbocsátani ezt a két megalázkodást. Taksony fejedelem remélve, ha megsegíti az egyházat, abban örök támogatójára talál, abbahagyta a nyugat további büntetését kalandozásokkal és Róma ellenlábasa, a görög birodalom ellen fordult. Ottó pedig megrettenve, látszólag behódolt a pápának, helyesebben a Cluny egyháznak, és különböző ígéretek kíséretében, annak apátját tette udvara legbefolyásosabb személyévé. Azonban csak politikai meg személyes kérdésekben engedett, egyháziakban csak ígért, nem teljesített. Cluny apátja hogy Ottót teljesítésre bírja, áthelyezte lakhelyét annak udvarába⁸⁶. Ezzel a viselkedéssel Ottó teljes sikert aratott és Géza fejedelem eleget téve Cluny apátja kérésének, elhívte Ottónak, hogy megtért, nem tör már sem a pápa ellen, sem ellene, barátságának bebizonyítására, Ottó quedlinburgi husvéti ünnepségeire, több magyar urral ajándékokat küldött⁸⁷. Ottó az így nyert bizalmat arra használta, hogy meghalt pápák nevére négy bullát hamisítson, annak bizonyítására, hogy Magyarországot a lorchi, illetve utóda, a passauai püspök hatásköre alá helyezték - vagyis pontosan az ellenkezőjét érte el Cluny apátja és vele Géza fejedelem, miben reménykedtek.

Hamisított Nagy Ottó egy ötödik bullát is. Abban az akkor uralkodó VII. Benedek pápa már jóváhagyta, és megerősítette elődeinek hamisított döntéseit⁸⁸, melyeknek elismerése érdekében írt a pápának. Ezek a világtörténelem legnagyobb szabású hamisításai s történtek közvetlenül lechmezei kudarcunk után, Bulcsu horkának és vezértársának bitófára húzását követve, vagyis az után az esemény után, mely megtörte volna hatalmunkat. Minek lett volna akkor képmutatásra, Cluny apátjának évekig tartó félrevezetésére meg bullahamisításra szükség? Nem fegyver, hanem az tört meg minket, hogy mindig jóhiszeműek voltunk!

Abban az időben egyházi világi uralmat is jelentett és Géza fejedelem kikergette Nagy Ottó küldöncét, Bruno verdeni püspököt, mikor az a bullák elismerése végett nála jelentkezett. Erre Nagy Ottó hamisításba bevont társa, Piligrim passauai püspök, követet küldött VII. Benedek pápához és a nevére történt hamisításnak bemutatása nélkül, négyet elébe⁸⁹ terjesztett, kérve, erősítse meg tartalmukat⁸⁹. Magyarország volt akkor a világ legnagyobb hatalmassága, hozzá az mentette meg a pápaságot Ottó ígénnyeitől, így Benedek, bár az helyezte a pápai székbe, mégsem merte teljesíteni Piligrim kérését. Másrészt az egyháznak legkedvesebb gyermeke volt a római birodalom, vagyis Németország, hogy mégis kielégítse és hálásnak is mutakozzon, keresni kezdett jogalapot, melyre hivatkozhat, ráta-lált Tudunra, ki 811-ben belépett a salzburgi keresztény testvériségbe, ugyanúgy Pribinára, ki annak alapján ugyancsak elfogadta a salzburgi érsek főhatóságát⁹⁰, mire azt tette Magyar-ország vikáriusává.

Ezzel több dolgot bizonyított be. Egyik, hogy tudta és elismerte, hogy Tudun nemcsak Attilának volt leszármazottja, egyúttal az Árpádháznak őse; második, hogy Pribina utódjuk

volt; végül, hogy mindaz, mit Pribinával összefüggésben dunántúli szláv múltból állítanak, hamis, valótlán. Ha való lett volna, Benedek pápa magyarokkal összefüggésben nem hivatkozhatott volna rá. Semmiesetre sem mulasztott volna el az egyház ilyen nagyszerű alkalmat Magyarországnak kedvenc német gyermekének kezére játszásra, ha. teheti, mert vikariátus arra még nem volt elég.

Géza fejedelemnek azonban ez is sok volt, különösen mert észrevette a próbálkozást, és ismét Németország ellen fordult. Kezdte a hamisító Piligrim levéltárán, Passaun⁹¹, és folytatta a dulást 20 éven keresztül, vagyis II. Ottónak egész uralma alatt, anélkül, hogy az a Lechmezőn tönkresilányított magyar hadsereget megállítani képes lett volna. Az egyház ebben terveinek összeomlását látta. Elgondolása volt, hogy mert leghatalmasabbak voltunk, és nem ismerünk chovinizmust, elnemzettelenít minket, hogy azáltal átváltoztassa magyar nemzeti ideálunkat vallásivá. Németországnak pedig meghagyva faji és nemzeti jellegét, olyan saját birodalmává tegye, melyet általunk tart kordában. Azonban nem számított a németiség féktelen hatalomvágyával, melyet ezközben válogatás nélkül iparkodik mindig kielégíteni. Kényszerű védekezésünk álltak csak, ugyanúgy az egyház mint a németiség hatalmi vágyai megvalósításának útját. De az egyház által támogatott irányoknak állandó összeütközései a nemzeti iránynyal eredményezték azt a kót szölsőséget, melyet szeretünk turáni átoknak nevezni. A római egyház azonban mai napig sem ejtette el tervét, így ezt a kettéválásunkat emigrációkban is tapasztaljuk.

Az egyház elgondolása nagyon szerencsétlen volt. Csak elgyengülésünkre, Németország hihetetlen emelkedésére és azzal Európa pusztulására vezetett.

Itt kezdődik szent Adalbert szerepe. Ekes beszédű, rendkívüli buzgóságu főpap, ki a csehek megtérítését tekintette élőtc céljának, s miután ő volt az akkori egyházi élet legkimagaslóbb alakja, reahárult a feladat, hogy válságos helyzetéből az egyházat kimentse. Alighanem befolyására kapott III. Ottó, a későbbi II. Sylvester pápa személyében francia nevelőt. Ő iparkodott Géza fejedelmet megbocsátásra meg feledésre bírni. Mikor pedig 16 éves korában maga Ottó vette kezébe az uralkodást, melléje sietett, éjszakákat töltött vele elmélkedve a túlvilágról és a földi élet múlandóságáról. Miután azon az oldalon már biztosítottak hitte a jószándékot, 994-ben személyesen ment Géza fejedelemhez, felajánlani az örök béke biztosítékakép, annak fia számára Ottó nővérének kezét⁹³.

"Geisel des Glaubens" szavakat használja az egykorú krónikás, bár német⁹⁴. "Záloga a hitnek". Zalogot, hogy jó utra tér csak olyan adhat, ki rosszon jár és az adja a jó uton járónak. Világosabban kifejezni, hogy csak mi voltunk jó keresztények és nem a németek, már nem lehet. Maig sem ismerjük a zálogul adott királyleány igazi nevét, mert egyedül ez a "zálog", vagyis "Geisl" elnevezése maradt reánk s azt mondjuk magyarosan Gizellának⁹⁵. Géza fejedelem pedig, hogy megpecsétlje a békét, Vajk nevű fiát a kereszténység ~~nyu-~~ ~~gati~~ szárnyáról átkereszteltette a hamisító Piligrim püspökségének védszentjéről István névre, és ezzel a nyugati, vagyis római szárnyra. Szent István azonnal trónraléptekor megkapta a magyar koronát. Nem olyant, milyent a német császárok kaptak, mely minden uralkodó változáskor újabb és újabb pápai adományozásra szorult⁹⁶, és mely-lyel még nagyobb óvatosságból, koronázás csak akkor vált érvényessé, ha azt pápa személyesen végezte, hanem örökletest, olyant, melyet pápai

engedély és funkció nélkül, magyar főpap, magyarok által kijelölt király fejére helyezhetett. Vagyis míg a német korona legmesszebbmenő bizalmatlanságot, addig a magyar legmesszebbmenő, sőt teljes bizalmat fejezett ki.

A magyar koronával szélés^{korú} apostoli jogokat is gyakoroltak királyaink, olyanokat, melyek az esztergomi érseket a pápa örök képviselőjévé, vagyis elsővé a pápa után, azaz primàsà tették, és nemcsak Magyarországra, hanem a világra. Vajon elképzelhető-e, hogy pogány nép kapott volna ilyen messzemenő jogokat? Abban az egyszerű reményben, hogy majd megtér. Pedig így kellene lennie, ha csak Szeent István vezette volna őseinket a kereszténységbe.

A vatikáni levéltár nem őrzi ennek az adományozásnak írott emlékét, de nem fontos. A gyakorlat és mindenkor pápai elismerés elég megállapítására.

Nagyon, nagyon komoly okok kényszerítették ilyen elhatározásra a pápát. A római szent birodalom német császárai állandóan kezükbe iparkodtak kaparintani az egyház vezetését, meg a pápai szék betöltésének jogát. II. Sylvester pápa a német erkülcstelenség leküzdésére alakult Cluny egyháznak volt neveltje, s azonkívül francia, így mentes lévén német befolyástól rájött, hogy a német igények sikere a pápai széket erkölcsi tartalom nélküli politikai eszközzé süllyesztené, mi ellen egyedüli védelem, ha egy második, olyan tartalék pápai központot létesít, mely elég erkölcsi tartalommal bír ahhoz, hogy adandó alkalommal sikerrel léphessen fel az esetleg erkölcsi fertőbe süllyedt római központtal szemben. Magában erkölcsi erő nem lett volna elégséges, ha az nem párosul olyan katonai fölényvel, melylyel szemben Németország tehetetlen. A hatalomátvitelre azonban sor nem került. Ahhoz túlságosan vigyáztak a német császárok s így, bár lett

volna ok számtalan, meg alkalom, megtevése azonban nemcsak Németországgal állította volna szembe az országot, hanem a pápai hatalommal is, s ezt a magyarok nem akarták. De hogy Szilveszter pápa jól ítélte meg az erőviszonyokat, bizonyítja, hogy nem volt árpádházi király, kinek ne kellett volna a német császárral harcolnia, és mégsem akadt közöttük egy sem, kinek harca ne lett volna sikeres, annak ellenére, hogy a magyarság elleni gyűlölet volt mindig az egyedüli, mely azt a szétesett országot egybefogta. És sohasem mi támadtunk, hanem mindig ~~ők~~ és Németország sohasé forrott volna össze állammá, maradt volna örökre rablóország, ha nem élvezi a római pápák állandó támogatását.

Pedig kezdve Sze~~nt~~ Istvántól, árpádházi királyaink, kivétel nélkül, mindig mindent megtettek a békének meg egyetértésnek biztosítására. Sze~~nt~~ István hogy mégcsak ne is emlékeztessen arra, hogy mi vagyunk azok a szörnyszülött, embervérivó, hullaevő szörnyetegek, kiknek az egyházi írók állítanak minket⁹⁷, még Attilától való származását is megtagadta, és hogy azonosíthassa magát a nyugattal, német ruhába öltözött, német pallost kötött oldalára⁹⁸, és megnyitotta az ország határait vad, élőködő német tömegeknek. Pogánynak nevezve mindenkit, ki a katolicizmus keleti szárnyával tartott, nyugati kegyetlenséggel kényszerítette a magyarságot a kereszténység nyugati, vagyis római ágának egyedüli elismerésére és követésére.

Ebből a keresztényi lemondásból, vad műveletlen tömegeknek magukhoz emeléséből és nem műveltségnek ~~magukhoz~~ állított sokat hánytorgatott nyugati "műveltségbe" helyezkedésünk. A Legenda Minor szavai "crescebat quotidie ecclesia fidelium et multi ex diversis mundi partibus audientes de doctrina ejus confluebant", vagyis "naponta növelte a hívók seregét, és a világ különböző részeiből jöttek hozzá, hogy tanait hallgassák". Kik hozzá jöttek, tudjuk, németek voltak, ő pedig

hőskölteményekről, melyek a német szellemi műveltség első jelenségei¹⁰⁰; hihetetlen vakmerőségnek minősíti hogy akadnak, kik neki arrogálják Európának akkori szellemi irányítását, s bár emelő hatása szellemiekben németekre sokkal nagyobb volt, mint reánk, sőt még ma is kihat reájuk, mégis minket szól meg, amiért szellemi fejlődésünk még mindig nem tér el attól, mely övékének alapját képezi. Annak ellenére, hogy állandóan támadtak és mindig kikaptak, Dümmler rút halátlanságot vet szerünkre, amiért nem köszönjük meg, hogy nem semmisített meg minket, bár - mint állítja - megtehették volna bármelyik pillanatban¹⁰¹. Miközben állandóan kiforgatnak tényeket, bulla hamisításaiért és két-szinüsködéséért adták I. Ottónak a "nagy" megtisztelő jelzöt, Altheimig, egyik írójuk se mulasztja el, hogy alkalomadtán ne beszéljen megvetéssel rólunk, amiért őseink harcmódorukban megfutamlásokat szinleltek, azt valóságos becstelenségnek bélyegezve¹⁰². És az újabb, állandóan megismétlődő Attila irodalom nem követ semmi más célt sem, mint múltunknak és ősi turáni dicsőségünknek eltüntetését¹⁰³.

Hová vezetett Ranke latin-germán egyetértése, megmutatták az utolsó háborúk, hová szétदारabolása Attila birodalmának, majd az avarokénak, végül hazánkénak, megmutatták azok az összeomlások, melyek Európa sorsává váltak mindenkori megtörténtükkor, mintahogy Nagy Ottó "fél" munkájának köszönheti egyedül Európa, hogy ezer éven át biztonságban fejlődhetett. Talán nem is annyira a katonai védelem nyújtotta Európának azt a biztonságot, melyben fejlődhetett, hanem hogy élt egy olyan erkölcsi tökélet képviselő nép Európában, mely nem ismerve anyagi érdeket, a másnappal is képes volt törödni, mire kalmár nép képes soha nem volt.

Hamis mit műveltségünkéről, hamis mit kereszténységünkéről írnak, hamis mit honfoglalás-kori Európáról állítanak, és leghamisabb mikor

Attilából, ki megkegyelmezett, római pápától kezdve mindenkinek ki csak kérte, a hagiografia pusztító vadállatot csinált. Olyan humanusan, mint ő, nyugati hadvezér soha nem viselkedett. Krónikáinkat pedig csak azért diskreditálták, mert nem írják azt, mit ők csak később találtak ki. A sok hamisság és krónikánk diskreditálása okozta azt a borzalmas irt, mely lehetetlenné tette őseink viselkedésének okait, kereszténységünk eredetét és sok egyéb más, közöttük néhai felvidékünk múltját megmagyarázni. Ha ősi pannóniai múltunkat tárgyaló lapokról kitöröljük azt a sok tévedést, el-lentmondást és hazugságot mit rajtuk találunk, olyan fehér lapokat kapunk, melyeket nekünk kell betöltenünk s ebben a munkában ennek iparkodunk eleget tenni. Ezek mellett tisztában kell lennünk azzal is, hogy őseink a Volga kanyarban pogányan éltek, onnan pogányan indultak utnak és pogányan keveredtek el sziklamezeikkel az Etelközben. Ha mégis keresztényen érkeztek Pannóniába, kereszténységüket csak azoknak a "fekete" magyaroknak köszönhetők, kiket nyugati krónikák "fekete" magyaroknak, Biborban született Konstantin észa-ki "turc"-oknak mond, vagyis Sziklamező népének, azaz a székelyeknek. Sziklamező pedig nem lehetett más mint az a terület, mely csak Géza fejedelem korában csatlakozott az országhoz¹⁰⁴, mely ellen Szent István háborút viselt¹⁰⁵, mert hiszen azon maradt fenn egyedül elnevezésül Attila hadi-cimere, a Turul¹⁰⁶.

Emberék legnagyobb ellensége az ember és Franciaország mai napig nem jött reá, hogy csak akkor és azáltal vált céljává a német támadásoknak, hogy 1526-ban elbuktunk és német gyarmattá váltunk¹⁰⁷. Így élére állt annak az aknamunkának melyet Németország kezdett s ma ugyanugy folytatódik ellenünk, mint folyt Attila, Géza fejedelem és Mátyás király alatt és mert azokat kikben gyenge a hazafiság mindig jobban érdekli az aznapi kis pecsenye hazánk jövőjénél, ma ugyanugy beszél-

nek belenyugvásról, megértésről és nyugatba helyezkedésről mint valamikor ugyanilyen alkalmakkor. Értsék meg, hogy magunkban állunk, egyedül vagyunk, senkire sem támaszkodhatunk, hogy ezer éve magyarzatják nekünk, hogy megkell hajolnunk, de fennmaradásunkat egyedül azoknak köszönhetjük, kik nem hajoltak meg. A meghunyászkodók, megértést hangoztatók igazi elpusztítóink, de erőnk hatalmas ha összefogunk¹⁰⁸. Mert békejobbjaival ugyanugy nem nyerte meg Szeent István a nyugatot, mint Attila, azonban mikor Mátyás király visszahelyezkedett Attila multunkba, egy pillanatra régi dicsőségünk is vissztért, hogy amint megértővé változott, dicsőségünk viasszaszálljon sirjába, vele együtt.

Ma egy letűnő civilizációnak vagyunk tanui. Mi hívtuk életre, azok kezében azonban kik a vezetést magukhoz ragadták, tönkrement.

Velünk jött, velünk megy!

.....

A világ kulturáinak egyedüli forrása a szumir. A szumir birodalom maga ugy olvadt fel Babilónia, Assyria, Mittania, Fenícia, Palestina kohójában mint arany olvad választóvízben. Egyiptom, Görögország, nyomukban az egész világgal, ragyogását kizárólag annak a fénynek köszönheti, mely a szumiroktól jutott reájuk.

Ezzel a kulturával kezdődik a világ műveltségének története, de nem a műveltségé. Ásatások, nyomok, itt, ott, már régebben létezett műveltségeket is feltártak. Olyanokat, melyek nyomtalanul tűntek el. Vagyis az a borzalmas összeomlás, mely Európát a római birodalom elpusztulásával érte, nem példa nélküli. De nem példa nélküli újabb felemelkedése sem. Ahogy a szumirok Mezopotámiát a semmiből emelték a magosba, ugyanugy emelték fel magyar őseink Európát a semmiből. Ahogy a szumirokkal egyidőben élt, sőt őket megelőző kulturák a semmibe tűntek,

ugyanugy tűnt a semmibe honfoglalásunkat megelőző és akkor már nem létezett európai kulturák valamennyie is. A római a gót invázió, egyetlen örökös visszahagyása nélkül pusztította el. Ha nem hagy vissza könyveket, műtárgyakat és honfoglalásunkkor még fennállott épületeket, utakat, azt sem tudnánk róla, hogy létezett. Nagy Károlyé teljesen meddő volt, a görög, szaracén még élt, de nem bizonyultak értékállóknak. Szintén elpusztultak.

Ahogy a szumirok Mezopotámiában, őseink sem találtak, sem Pannóniában, sem Közép-Európában semmiféle kulturára sem. Ahogy a szumirok, a messze északról, valahonnan a Sárga folyó környékéről hozott kulturájukat tették a világ összes kulturáinak kiindulópontjává, ugy tették őseink. Ugyanugy a messze északról, valahonnan ugyanannak a Sárga folyónak környékéről hozott kulturájukat az európai kultúra megteremtőjévé tették¹⁰⁹.

Csak őseink honfoglalása bírta Európának nomádá vált lakósságát letelepedésre. Csak arra kezdik sárral tapasztott, faragatlan fából álló gunyhóikat meg barlanglakásaikat ismét házakra cserélni és csak arra térnek vissza az irásbeliségre. Azonban századok teltek el míg a polgárok is házakhoz jutottak és újabb századok míg a nép is. Első építkezési tevékenységük várak emelésében merül ki. De mintha mindent újra kellett volna felfedezniök, további századoknak míg elérték a Kr.e. 2-ik évezred tökélyét - miben is, Visegráddal a magyarság, nemcsak kezdeményező volt, de megelőzte korát.

Európa politikai mérlege is lépést tart a műveltségnek ilyen fejlődésével.

A tőlünk emeltek, első pillanattól kezdve vitatták maguk számára a kezdeményezés dicsőségét és hogy eltüntessék multunkat alakult a néhai római szeent birodalom. Mely azonban 1807-ig maradt olyan üresség, melynek császárai csak másra támaszkodva bírtak hatalommal. Elsőül a pápaságot

próbálták politikai céljaik szolgálatába fogni, mit csak a magyar koronához kapcsolt egyházi jogok tettek lehetetlenné. Rótszakálu Frigyes (1147-1190) figyelme fordult először Olaszország felé és unokája, II. Frigyes (1215-1250), hozzájutván Sziciliához, már német hazája felé sem nézett. II. Rudolf (1552-1612) megpróbálta hatalmát Csehországra helyezni, mi ugyanolyan kevés sikerrel járt, mint II. Frigyes próbálkozása Olaszországgal, mit az is bizonyít, hogy bármilyen nagy is volt V. Károly (1519-1556) spanyol hatalma, mégsem tudta az európai vezetőserepet maga számára biztosítani. Az csak azzal állandósult kezükben, hogy megszerezték 1526-ban a magyar koronát. Vagyis bármennyire hatalom és tekintély nélküliek is voltak a Habsburgok mint német császárok, koronánk birtokában a világnak leghatalmasabb és tekintélyesebb uralkodóivá váltak és bármennyire is nevezték birodalmukat németnek még osztráknak, kizárólag Magyarországra ragyogott benne. XIII. Lajos francia király (1643-1715) kezdte Európa vezetését elvitatni a Habsburgoktól. Franciaország soha semmiben sem vett részt Európa építésében, mindig ellenségeivel tartott, így vezetés szerepét az egyetlen dologra alapította mivel kérkedhetett, nyelvére. Nyelve latinra alapított műnyelv, melyet megtanulni nagyon, nagyon nehéz, tökélyre vinni csak nagyon hosszas tanulással lehet. Így iskoláik tanidejének legnagyobb részét nyelv tanítására fordítják, mi pedig rovására megy a komoly tudományoknak. Legmagosabb osztályaik műveltségét kizárólag a nyelv karakterizálja¹¹⁰. Felmagasztalására Richelieu 1635-ben akadémiát alapított, mely azóta formálja, változtatja és közönséges emberek számára megközelíthetetlené teszi. Hogy rá ne jöjjenek, hogy Európa felépítésében nincs érdeme, sőt ő volt mindig rombolója, mesés multakat talált ki mindazoknak a népeknek, melyeknek hozzá hasonlóan nem volt részük alkotásban, mivel azután a maga követőivé és dicsérőivé tette őket s el tudta fogadtatni az egész nyugattal, hogy Európa tör-

ténelmével csak a francia forradalom óta érde-
mes foglalkozni¹¹¹. Így bekövetkezett az a fur-
csa helyzet, hogy bár a nyugatiak foglalkoznak
más világrészek népeinek legősibb történelmével
is, Európa történelméből még egyetemi tanáraikat
sem érdekli visszamenőleg más, mint Franciaor -
szágé meg Angliáé. A többieké pedig jó, ha a leg-
utóbbi 100-150 évé, az is csak Franciaország tá-
lalása szerint, Magyarorszáé - mert hiszen az
ellen megy az egész - meg egyáltalán nem. Né-
metország ezt a helyzetet mindig szívesen nézte,
mert eltakarta, hogy csak rajtunk keresztül és
csak általunk emelkedett nagyra. Magyarjaink
pedig kik a nyugat "felvilágosítását" tüzték
célul, azoknál csak mosolyt meg lenézést váltá-
nak ki és mert tudás hiánya miatt, még udvarias-
kodó állításainkat is hihetetleneknek tartják.
Miattuk sütik reánk a chovinizmus bélyegét. Csak
röntjük vele hírünket és nem javítjuk.

Alkotó szerepünkért kellett minket elpusz-
títaniok Trianonban és nem háborús viselkedésünk-
ért avagy igazság keresésből. És a miatt lehe-
tetlen akár meggyőzéssel, akár barátsággal, de
még aláfekvéssel sem a többi népet megnyernünk.

A T U R U L.

Külső Mongóliában, egy fejedelmi sirból előkerült Attila eredetmondája, kihimezve egy fejedelmi palástra.¹ Bemutatja őseink csodaszarvasát amint másik meseállatunk, a négylábu griff felfalja², vagyis a jót, a békét, melyet felfal a gonosz, a háboru. Bemutatja az örök küzdelmet a jó és gonosz között, melyben mindig a jó futja a nagyobbik veszélyt. Ugyancsak griff³, de kétlábu teszi Émesét nagy királyok ősanyjává³. Krónikáink írói főpapok, kik egyuttal udvari emberek is voltak, minek ellenére megírják, hogy ugyanazok a királyok, kik nagy békevággyukban Attilától származásukat megtagadták, tőle származnak. Mit egyebekben Biborban született Konstantin is megír és mit ismételni csak legujabb korban szöttek meg a könyvek⁴. Tudjuk azonban, hogy a "fehér" magyarok nem leszarmazottaik Attila népének, csak a székelyek, mi meg kizárja, hogy Árpád "fehér" lett volna. Krónikáink a szétválást Nimród idejére teszik, vagyis Mezopotámiába, a szumir korba⁵. Nimródöt Mózes említi mint Ninive alapítóját és valóban Layard azzal találta Ninive romjaira, hogy⁶ a Nimródról nevezett hegy tövében kezdett ásni. Miután Mezopotámiában napvilágra került ősi, égetett cserepekre írt könyvekből tudjuk, hogy Mózes úgy a vizözönt, mint Noé személyét ugyanezek-től a keleti török őseinktől, vagyis a szumiroktól vette, kétségtelen, hogy Nimród személyét is. Így valóban ő az ősünk, mit eredetmondáinkon kívül a mezopotámiai ásatások is igazolnak. Mondáinkban Nimród atyjául Thanaus-Tana szerepel⁷, kit azonban Mózes nem említ, de ki előfordul Justinianusnál Szittyaország királyai között,

mint ki Assyria legendás királynője, Szemiramis férjénél, Ninusnál is régebben élt volna. Szi-tyaországban valószínűleg még együttélt a két ág. Területe azoban igen nagy volt, így nem kellett találkozniok, mert hiszen összekeveredésük csak nálunk Pannóniában történt. Ha nem így lenne, nemcsak Magyarországon, vagyis csak összekeveredés után kapta volna a két ág, magyar meg székely megkülönböztető két nevét és nemcsak bizonyos tapogatódzások után. Biborban született Konstantin bárkülömböséget tesz a kettő között, még mindkettőt egyformán nevezi türknek. A sziklamezeiek Kijevig mentek azok elé, kik ott megfosztották őket legjobb harcosaiktól. Akkorra azonban krónikáink még csak a "Cumagenos Civitas" elnevezéshez (Tuln régi, magyar neve) hasonlatos "kun" elnevezést tudták az északi türköknek adni⁹. Azzal azonban, hogy lerögzítették, hogy azok, kiket kunoknak neveznek a székelyek¹⁰, lerögzítették egyuttal az új nevek szükségességének időpontját is. Attila griffmá-dara a mindig éhes, óriási területeket bebarangoló, medvére emlékeztető csodás menyétállat, a rozsomák (torkos borz, Vielfras, glouton) volt¹¹ szárnyakkal, Emeséé saskeselyű. Mely két alakzat csak idők folyamán esett át azon a szintézisen, mely felevenítve Attila rozsomákját és továbbvive Emese saskeselyűjét párosult gyönyörű Turul madarunkban.

A szintézis jogos, mert krónikáink eredetmondája nemcsak reánk magyarokra, de Attilára is vonatkozik, hiszen már a szumiroké volt! Bizonyítja az Ur város közelében kiásott oroszlánfejű sas, két csodaszarvasával¹². Az ugyanugy örzi eredetmondánkat mint a mongóliai, mely kettő között csak annyi a különbség, hogy míg a mezopotámiai oroszlánfejű karvalygriff szerepel, addig a mongóliai a rozsomák bír szárnyakkal. Miután azonban bármilyen emlősnek bármilyen párosodását karvalylyal griffnek nevezzük, ugyanazt a szintézist fejezik

ki, így a kettő közötti különbség jelentőségükön nem változtat. Az erő és bátorság jelképekül népek mindig állatokat választottak, melylyel azonban tekintélyt csak akkor szereztek, ha azokat szomszédaik ismerték és félték. Így ha eredeti griffünk ha rozsomáknak szárnyasításából is származik, Mezopotámiában, hol nem ismerték, oroszlánná kellett változnia. De hogy a szumirok nemcsak közös törzsből származtak velünk, de északi hazánkából is érkeztek, bizonyítja az ugyancsak Mezopotámiában, Tell Halaf romvárosban előkerült 5-6000 éves kő dombormű csodaszarvasával, amint egy föllötte lebegő medvévé vált rozsomák megtámadja. Dombormű, mely nemcsak azt mondja meg, hogy honnan érkeztek a szumirok, de azt is, hogy ahogy mi, ők is Attilával ugyanazok vagyunk és azt, hogy a szumirok a néhai Ninive és a mai Mosul táján érkeztek Mezopotámiába. Máskép Tell Halaf, mely az Eufrat és Tigris felső folyása közelében van, nem eshetett volna utjukba.

Régi templomainkban Isten bárányakép tigris szerepel. Már szeent Jeromos megírja, hogy a pogány szokásokat nem szabad elvetni¹⁴, de át kell keresztelni és ez a tigris ilyen pogány szokás emléke. Emlékét tigrisbőrös kacagánjaikkal 1918-ig őrizték testőreink. A nagyszentmiklósi aranylelet edényein ugyanugy marcangolja szárnyas tigris a szarvast, mint a mongóliai rozsomák, mely a Tell-Halaf-in medve alakot vett fel és melyeken a madáralaku griffeket úgy öltöztetik tigrisbőrbe, ahogy a mezopotámi Ur város királyi sírjai szomszédságában találjon a madártorjú griffek oroszlánfejet kaptak¹⁵. Rozsomák, medve, oroszlán, tigris, oroszlánfejű karvaly... Bármelyiket is választjuk, valamennyi Turul és ahogy ezek az alakzatok tartoznak össze, ugyanugy tartoznak össze azoknak a területeknek múltjai is, melyeken feltűntek. Az a kérdés merül fel, hogy vajon melyiket értette Kézai az alatt a Turul

alatt, mely Attilának volt cimere? Magyar őseink már kiválasztották maguk számára, saskeselyű mellett a tigris. Oroszlán madártesttel a szumiroké, marad a sziklanemei székely kun-feketék számára egyedül a rozsomák-medve. Ahogy azonban Tell Halaf-on keresztül az oroszlanfejes karvalyban is medve rozsomákot kell látnunk, ugyanazt kell látnunk a magyarság tigris karvalyában is. És ezen a tigris karvaly-rozsomák medve közösségen keresztül pedig a vérszerződésben létrejött összeforrást. Medve rozsomák mindannyiunké, magában maradván azonban csak hatalmi jelvény. Igazi szimbólummá csak akkor válik, ha mellette szerepel mint őrangyalunk, mely átvezet minden bajon, gonosz macsarakon és hazát mutat, gyönyörű csodaszarvasunk.¹⁶

A szumir Tur Ula szó visszatérő erőt jelent.¹⁶ A szóban rá kell ismernünk Turul szavunkra, őseink hadicimerére, medvénk hódító alakjára, a rozsomákra. Vajon lehetne-e pompásabb, elrémítőbb hadicimerre találni, a mindig óhes, óriási területeket bebarangoló és útjában mindent elpusztító rozsomáknál?¹⁷ Mely elől egész farkascsoárdák is menekül. Népek fantáziájában a rozsomák mindig összekeveredett a hozzá annyira hasonlító medvével, mely egydül állat melyet még a rozsomák is elkerül. Ez a hasonlóság tette lehetővé, hogy más és mégis ugyanaz legyen őseink hadi és béke cimere. Hogy hadicimerünk rozsomák volt, megmondja Attila mongóliai eredetmondája és hogy a Turul csak hadicimerünket jelentette, megmondják krónikáink.¹⁸ Hogy pedig medve volt békecimerünk megmondja egy ma is élő oszták népmese és megmondják azok a medveénekek és táncok, melyek annyit foglalkoztattak az észak kutatóit és melyekről Tudományos Akadémiánk adott ki könyvet.¹⁹ Mert rozsomák csak hódító erő, de a szumirok visszatérő, örökre megmaradó ereje a medve, mely átvéve a rozsomák hódításait, úgy uralkodik azokon ahogy mondja az oszták mese.

Az otthonülő hatalmas paszker, vagyis medve kiküldi a szárnyast, vagyis a rozsomákot új haza szerzésére és mikor az vadban bő, halban gazdag és füben dus területre talált, visszajön, jelenti az otthonmaradt hatalmasnak, a medvének, mely erre elindul és birtokba veszi²⁰.

A magyar kormány tanulmányutra küldte Külső Mongóliába, őseink hazájába Gábori Miklóst. Ez a fiatal tudós, nem csekély írói készséggel, egy legutóbb megjelent könyvében, népszé-²¹ en is megírja hogy került áldozati halmok, benzinkutak, jurták, modern épületek és lámakolostorok között fel a messze északra az ujgur vadászok közé, olyan kocsivezetőkkel, kik elfeledkeztek az²¹ utat nézni, mikor ló tűnt fel a láthatáron²¹. Török fajunkbeliek, kik ma is úgy élnek, mint éltek kétezer év előtt a hiung-nuk kik ellen Kína nagyfalát emelte. Még odavaló sem járt közöttük soha. Ma is nyíllal vadásznak és rénszarvasok agancsából készítik kala-pácsukat és még mindig tisztelik a "medveatyát". Meg is eszik, de ahogy bálványistennel szemben illik, előbb elsíratják, jajgatva gyászolják, bizonygatva, hogy nem ők ölték meg, de másik nép²². És az a vendégszeretet melyre ennél a primitív népnél találtak... egyszerűen magyarok. Még sámán (táltos) ruhához is sikerült jutnia. Az egyetlen ismert földgömbünkön.

Vajon csárdás táncunk nem-e a medvetánc artisztikus formája? Kivétel nélkül, valamennyi ősi táncnak ilyesmi eredete és jelentősége, így valószínű. Már a szumirok is medvét ábrázoltak hangszeren, mégpedig tánc közben²³.

Kézai következő szavakkal mondja meg mi volt Attilának az a cimere, melyet csak hadban viseltek: "Ethele király címerén is, melyet tulajdon pajzsán szokott volt hordani, koronás fejű madár vala ábrázolva, melyet magyarul turulnak neveznek. Ezt a cimert hordták volt ma-

gukkal a hunok (székelyek) mindig hadban Gyeics (Géza) vezér idejéig, míg magukat községben kormányozták"²⁴. Mivel nemcsak azt fejezi ki, hogy a Turul, mely kizárólag Attila pajzsán bővült koronával, az egész székelységnek volt címere, hanem azt is, hogy csak hadban viselték.²⁵ Végül, hogy Géza fejedelem alatt a székelyek elvesztették önállóságukat - vagyis, hogy addig önálló birodalmat alkottak Pannóniában. Mi egyuttal megmagyarázza miért volt a magyaroknak két hadnagjuk Biborban született Konstantin szerint. Nem is maradt fenn Attila eredetmondája családi címer formájában senki másnál mint székely családnál. Például a Kézdy-Vásárhelyieknél.

De vajon helyes-e Szabónak ez a köztudatba ment fordítása? Lehet-e, hogy az Attilát annyira tisztelő Kézai az öt jelképező állatot egyszerűen madárnak nevezze? Madárnak mi ugyanugy lehet szajkó, veréb vagy büdös banka? Mikor vannak a sas családba tartozó ragadozókra sokkal megtisztelőbb szavak, acciper, falco, vultur stb.

Nézzük az eredeti latin szöveget: "banerum quoque regis Ethele quod in proprio scuto gestare consveverat, similitudinem avis habebat que hungarice turul dicitur, in capite cum corona"²⁶. Bizonyos, hogy avis madarat jelent és a que (quae) prepositió nőnemű esete arra mutat, azonban "avis" egyuttal ablativus esete az "avus" szónak is. Ebben az esetben fordítsunk: "Attila király tulajdon pajzsán, őseihez hasonlóan, folytatta hordani azt mit magyarul turulnak mondanak, fején koronával".

Igy már mondhatta Kézai!

Ami pedig a que prepositió nőnemét illeti, az csak annyit jelent, hogy a magyarok turula nőnemű volt, vagyis nöstény medve. És valóban, a medve egyetlen ragadozónk, melynél nem a him, de egyedül a nöstény félelmetes. A him kedélyes pajtás. Nöstény medve a görög mitológia félelmetes vadászszákmánya, téli koplalása alatt hordja

ki kicsinyét, kiéhezetten hozza világra, táplálja és védi a legfélelmetesebb módon meg. Legfélenyesebb csillagunknak is, nem him, de nőstényrédve, "Ursa", neve.

Hogy Máttyàs király idejében még élt az azonosság tudata, bizonyítja, hogy miután Attila hagyományokba helyezkedett, ²⁷ mesebeli, hadi táltosa a Kampo-Kampi nevet kapta, mi a rozsomák finn neve. Krónikáink egyenest írják, hogy Árpád Attilának volt ivadéka ²⁸, avagy pedig azt, hogy a Turul nemzetségből származott ²⁹, mivel kifejezik, hogy a kettő ugyanaz.

A "Turul" szó azonban nem krónikáinkban merül fel először, hanem Turócbán. 1252-ben IV. Béla megalapítja a Turóci Prépostságot, melynek Turóc nevét Turulnak ³⁰ mondja, mely névre többször később is visszatér. Mindig olyankor, mikor népszerűsíteni akarja egyik általa létesített, új alkotást. De hangoztatja a Turóci konvent apátja akkor is, mikor a régi jogos Divék nemzetség orra alá akarja dőltetni, hogy mostmár egyedül az ő egyháza személyesíti a Turult és már nem azok Szeent Mária egyháza ³¹.

A tatárjárás után IV. Béla Hunt Pázmán nemzetségbeli Ivánka fiára, Andrásra bízta Turócbán Znió várának emelését és ezt a várat is Turul várának (Castrum Turul) mondja ³². Ha IV. Béla Turócot Turulnak is mondja, az nem volt ősi neve, hanem Turc ³³, azaz Törökföld. Vagyis ugyanaz minek Biborban született Konstantin nevezi történelem-könyvében. Népszerűsítésre a Turul elnevezés csak abban az esetben lehetett alkalmas, ha ahoz fűződött Turóc multja, az pedig csak akkor fűződhetett hozzá, ha az volt ősi otthona Attila visszatért népének, a székelyeknek, vagyis az volt krónikáink Sziklamezeje. Turc név alatt Biborban született Konstantin még azt az egész területet értette, mely később Turóc, Liptó, Szepes, Árva, Trencsén neveket kapta s csak később zsugorodott csak központjára, Turócsra. Ezt II. András is ki-

fejezi 1222 évi levélében, melyben ennek az egész területnek meg nem határozott helyére gyarmatosok telepítését rendeli el. Nem tudván más akkori összefogó nevet adni a területnek és nem akarván kimondani az önállóságra mutató régít, azt mint mely³⁴ et "valaha Turcnak" nevezték szavakat használja.

Ugyanannyira szorult az apátság népszerűsítésre mint Znió vára. Mindkettő a királynak volt alkotása, vagyis Magyarországó, azért, hogy általuk tüntessék el minden emléket önállóságuknak és így készítsék elő területük beolvasztását.

Nem történt más mint a Habsburg időkben, csak fordítva. Utóbbiakban Erdélybe külön fejedelemséggel, néhai felvidékünkbe néppárttal önállóság tudatát oltották, előbbieken pedig kiölték.

Sziklamező lakóit emlékeik a Szeent Mária-egyházhoz fűzték, mely az új alapítású prépostság ellenére annyira népszerű maradt, hogy azután is szívesebben bizta a lakósság leveleit arra, mint az újra³⁵. Onnan származván, az Arpádház Zólyom birtokában maradt. Ahoz szerzi, óriási áldozatokkal Árva várát és, rögtön a tatárjárás után, legnagyobb nyomorusága idején állítja helyre IV. Béla Szepes várát³⁶, emeli Zniót³⁷, emelteti Ghymes várát³⁸ és szakítja ki Szepes területéből annak autochton őslakóit³⁹. Vagyis minden mást megelőzve, az általános zavart arra használja, hogy ezeken a felső területeken hatalmát végleg biztosítsa, mi pedig mindig az őslakósság magyar elem kárára történt.

Turócban már a királyé volt Blatnica meg Szklabina és felettük, a Pannon medencének, a turóci Visegrád után⁴⁰ leghatalmasabb vára, Árva, mikor Zniót emelte. Már magában Turóc hegyei is nagyobb védelmet biztosítottak észak felől, mint milyent emberi kéz tud alkotni, így észak felé nemcsak, hogy ilyen védekezésre nem volt szüksége, de nem volt semilyenre sem. Ez a várrendszer dél felé, vagyis Magyarország szíve felé épült! Amellett azonban alul is a legna-

gyobb készülődés folyt. Turóc megye déli csücskétől mintegy 60 km.-nyire, lefelé két cseh nemzetség került, a Ludány⁴¹ (Koros) meg Csermeny⁴². Azután Nyitra meglevő Vára, a töle alig 20 km. távolságra ujonnan emelt Ghymes várral rekeszti el a király Nyitra völgyét észak felé. Vagyis a két várrendszer között volt az a veszélyes hely⁴³, mely ilyen óriási készülődést szükségessé tett.

Arrafelé védekeznie azonban megvolt minden oka. Akkor még az ottani hatalom nem volt övé. Abba mégcsak benyomulnia sikerült és még ott állott a Zsiár (Sár-Szár-Sas) hegy 879 m. magas sziklabércén a turóci Visegrádnak szinte bevehetetlen vára. Az volt az a bizonyos "Turóc vára", mely IV. Bélának a tatárok előli futásakor menedéket nyújtott. Udvarán mai napig fellelhetők annak a nagymennyiségű agyagépületnek maradványai, melyek kíséretének lakhelyeül szolgáltak és melyeket Hont Pázmán nemzetségbeli Ivánka fia, András⁴⁴ emeltetett oda a király kíséretének befogadására. Ez a Visegrád vált névadójává a Duna mellettinek. Znió, Ghymes és a Duna menti Visegrád alapterületének azonossága Turócba, a névközösség pedig az ottani Visegrádhoz vezet minket.

Középkori királyi levelekben, 1305-ben és 1311-ben fordul elő személynévvel kapcsolatban a "de genere Turul" kifejezés⁴⁵. A "de genere" idővel csak olyan családoknak vált megkülönböztetőjévé, melyeknek birtoka sok falura terjedvén, szétágazott, minek következtében megszűnt lakhelyük említése kifejezni közös származásukat. Nem más mint előfutárja a családi névnek. Erre kikeresték egyik neves őseit és a "de genere", vagyis "törzséből" kifejezés használatával, összefogónévként arról nevezték el magukat. "Turul törzséből" is ilyen származást jelent, azzal a különbséggel, hogy ezekben az esetekben a "Turul" nem személynév, hanem az Attilát jelképező rozsomák-medve, vagyis maga Attila. Ilyen értelemben használják a Turul szót Árpádra, használják irá-

sok a szóbanforgó személyekre is, hogy megmondják, hogy leszármazottaik Attilának. Ez megoldja azt a többször felvetett rejtélyt is, miért nem élt tovább ez az elnevezés nemzetség névként.

Amedée Thierry Attiláról írt könyvének 1856 évi kiadásának II. kötete 298 oldalán idézi a Hel-denbuch Etzels Hofhaltungból: " Volt Magyarországon egy nagyon híres király, kinek neve Attila volt: soha, sehol sem akadt hozzá hasonló. Gazdagságban és nagylelkűségben senki sem ért hozzá. 12 király koronázott fejével szolgáltatta és rajtuk kívül parancsait 12 herceg, 30 gróf, lovagok, nemesek és számtalan fegyveres leste. Ez a király annyira emberséges és igazságos volt, hogy párjára találni nem lehetett."

Ennek a kötetnek második részét Thierry Magyarországnak szánja és azt 359 oldalán a következő szavakkal vezeti be: "Sokszor kellett hallanom a némi kétkedéssel feltett kérdést: "Vajon vannak-e a magyaroknak Attilával és népével foglalkozó tradícióik?" Ilyen kérdések mindig mosolyra fakasztottak és válaszem mindig ugyanaz volt "Hogyan! Mikor Francia, Olasz, ugyanugy a germán országok, sőt Skandinávia is hová Attila sohasem tette lábát, elárasztották Európát nevét örökítő hőskölteményekkel és legendákkal, akkor csak annak a földnek lakói vennék őt semmibe, hol uralkodott, hol meghalt és hol mai napig pihennek csontjai? Ha ilyen tény igaz lenne emléke ünneplésénél az lenne sokkal meglepőbb. Így mielőtt ilyenre képesek lennénk elhinni, be kellene bizonyítani. Mindennek ellenkezőjét azonban már magukban történelmi írásaik meg szobraik eléggé bizonyítják. Azok legkisebb kétely engedélyezése nélkül megmondják azt, mit magában a legegyszerűbb logika is megmond."

Ezek feltevései egy normális agynak, minek ellenére mégis igaz. Ha beakarunk merülni Attila multunkba, úgy német, skandináv stb. hőskölteményeken kívül a történelemkönyveknek azt

az elenyészően csekély részét kell kezünkbe vennünk, mely kész igazat írni róla. Thierry nem képzelte, hogy létezzen nép, mely megvetve multját, csak ellenségei nagyságát szolgálja és kárára hazájának, csak azok kegyét keresse. Nem képzelte, hogy ~~hogy~~ ilyen multu nemzet válhasson olyan népek kiszolgálójává, melyek csak másoktól követelik a nemzeti érzésről lemondást, maguk azonban chovinistábbak a legvadabb fascistánál és nem restellnek ehhez a leglehetőtlenebb állításokat is kitalálni, milyen például, hogy nyelvük kulturát jelent. Nyelv mi csak érintkezésre való, vagyis ugyanaz mi városokban az ucca és nyelvről állítva, hogy legmagosabb foka kulturának, ugyanaz mintha várost építenénk kizárólag uccákból, házak nélkül. Nagyobb lezüllését a kultúra fogalmának már nehéz lenne kitalálni! Bizonyos, hogy mindig előnyösebb megtagadni hazánkat, ha az magyar, előnyösebb azt fascistának ragalmazni, előnyösebb divatos pártokba helyezkedni. Megértem ha teszik a törtétek, csak kérdelem hogy akkor milyen jogon állítják, hogy magyar érdeket képviselnek? Hogyan hiányozhat belőlük az a férfias egyenesség, melylyel megmondanák, hogy azért mondtak le magyarságukról, mert élvezni akarják a nemzetköziség előnyeit. Egyetlen egy formája van a hazafiságnak külföldön : az összefogás előmozdítása, vagyis ebben a csehek~~nek~~, franciák~~nek~~, oláhok~~nek~~, amerikaiak~~nek~~, zsidók~~nek~~ példájának követése és nem kegyüknek keresése.

Egyedüli miben megőriztük a világ legnagyobb és leghumánusabb jelenségének, Attilának emlékét, a Turul. De azt is úgy; hogy valahogy ne emlékeztessen Attilára!

Igy abban is megtagadtuk!

H O N F O G L A L Á S Ű N K.

Multunknak sok jelentős eseményét fedi homály. Valamennyie között azonban legjelentősebb honfoglalásunké. Körülményeit minden könyvünk másképp ecseteli. Ne csodálkozzunk rajta. Annak a központi hatalomnak melynek irányítása alatt történetírásunk állott, érdeke volt minél kisebb részletekre szaggatnia minket. Érdeke találkozott az egyházzal, így multunkat nem egykoru adatok alapján dolgoztatta fel, hanem a kései gyártmányu, magyar multat kiforgató Legenda Minor alapján. Miután pedig az nem beszél Fekete Magyarországról, történészeink néhai felvidékünket kirekesztették munkáikból. Azonban az ennek ellenére annyira beletartozik, hogy teljesen megtenni lehetetlen. Így akarva, nem akarva, mégis kapunk róla szemelvényeket, apró részleteket. Azonban nem eleget egységes kép alkotásához. Es ezekbe is belekeverték félrevezető, sőt tendenciózus magyarázatokat. Például a Hunfalvy - Budenz közösség a székeleinkre vonatkozó összes hagyományainkat kitalált meséknek nyilvánította és hogy tehesse még a "turán" szót is szlávna mondja. Csak mert Turóban fordul elő. Es mert községnevet nem lehet elhallgatni mint Turánt. De szlávna mondja a, sok mással, Magurán kívül Szoboslót (Sebeslót) is.

Néhai felvidékünk nem tartozott a magyar korona alá. Így természetes, hogy medencénkben egyszerre két magyar fejedelem uralkodott. Fekete Magyarországnak nem említése, azt a benyomást kelti, mintha krónikáink hagyták volna ki a másodiknak említését, magyar fejedelmeink közül. Ezt a tényt is felhasználták krónikáink diszkreditálására. Miután "fekete" Magyarország nem tartozott a szentisváni fehérhez, nem voltak megye-

ispánai (főispánai) sem. Az Árpádok azonban onnan származtak, így ottan ősi jogon birtokosok voltak. Zólyomi uradalmuk élén azonban csak egy procurator (gazdatiszt) állott, ki azzal kezdte a lakósságot a magyar király főhatósága alá szoktatni, hogy időnkint magát zólyomi comesnek, vagyis főispánnak nevezte.

Ezt felhasználva, a Budenzisták Zólyom nagymegyeről beszélnek, mikor Magyarországon nagymegye sohasem létezett. Kifejezetten szláv intézmény. Így vezették be ezzel az elnevezéssel is az ország legősibb részét a szlávságba.

Könyveink hiába közölték, itt-ott a való tényeket, azok nem kerültek az összefoglaló munkákba és mert nem kerültek, más események megmagyarázhatatlanokká váltak. Erre ezeket egyszerűen elhallgatták. Például Nyitramegyének csak a múlt léniükor kiadott ismertetéséből tudjuk meg, hogy a megye határa Anjou Károly uralmáig csak Oszláng (Nagyugrócig) terjedt. Miután Turócnak határa sohasem nyult mélyebbre, ezzel olyan légüres teret kapunk, melyet soha senki sem töltött be. Egy 1294 évi levélből megtudjuk, hogy ebben a légüres térben fekvő szucsányi völgy birását a zabori konvent László és István királyok adományának köszönhetette. Miután Fekete Magyarország léte nélkül nem lehet megmagyarázni hogyan adományozhattak királyok olyan területen, mely nem volt övék, nem beszélnek róla, pedig igazán felvilágosításra szorul.

1300-ban III. András Divék nemzetségbeli Barlóst nemcsak egyenrangúvá teszi magával, de annak királyi hatalma alá bocsátja egész Esztergom megyét a várossal és összes lakóival, beleértve az érseket is. Utána pedig még a királyi csapatok parancsnokságát is rábizza.

Bármennyire is fontos legyen egy nemzet életére királyi biztos kinevezése, mégsem beszél róla Hóman. Hozzá ennek a kinevezésnek egészen különös fontosságot biztosít, hogy eltérve a szokás-

tól nem szól valamilyen megadott esetre, de állandó. Magyar multunkban ezenkívül az is egyedülálló, hogy még magát az esztergomi érseket is Barlós alá rendeli. Ennek az esetnek némi nyomára csak családtörténeti könyvekben találunk, azokban is gazdatisztte csekélyesítve. Könyvében Hóman olyan főispánná teszi, kire András király az érseki javaknak kezelését is rábízta, de királyi személyesítésről, az érseknek alájarendeléséről, vagyis olyanokról, miket a királyi levél kifejez szót sem említ. Arra pedig, hogy Barlóst főispánnak említesse az adhatott alapot, hogy ^{III.} András korában, tehát háromnegyed századdal korábban, tényleg volt Esztergom megyének egy ugyanilyen nevű főispánja. ^{III.} András halálára ^{Berészio} ahoz a Csák Mátéhoz menekül, ki ellen küzdött, ki nemcsak megvédi, de alatta gyarapodni is tud¹⁰. Hogy lehetséges? Magyarázni sem próbálják. Pedig mit említsünk és magyarazzunk, ha nem ennyire nagyszabásu és különös pseményeket?

Poor Antal Csák ~~Máté~~éről irt könyvében, mint ki jobban tudja, még az akkor élt, Csák Mátéval állandó összeköttetésben állott Gentille biborossal is szembeszáll, csakhogy jobban gyálázhassa ^{II}.

A Horthy korban a helyzet még jobban romlott. Pl. egy az egyetemi nyomda kiadásában, 1926-ban "A Szepesség multja és lakói" címet viselő munka a Szepességnek egyedül igazolható öslakóiról, a tizlándzsásokról ¹² már említést sem tesz.

Oka, hogy székeltek voltak, tehát magyarok...

Tudun fejedelem segítette Nagy Károlyt az avarok feletti győzelméhez. Avarnak mondják. Azonban Attilának volt leszármazottja ¹³, már azért sem lehetett avar. Egykoru irásokból világosan megállapítható, hogy bár birodalma Pannóniában volt, kívül esett az avar birodalmon,

azt csak északról szegélyezte¹⁴.

Hasonlóan ismerteti az eseményeket Kézai is I. könyve II. feje. 2 §.-ában, miben zavarólag hat a nem ismerőre, hogy fekete kunokról beszél. "... azután Ruthéniába és a fekete kunok földjére nyomulván minden kár nélkül, az említett népek ellenére a Tisza vizéig jutának." Ruthénia és a Tisza között kunok sehol sem tanyáztak és miután másutt is kunoknak nevezik krónikáink a székelyeket, hozzá megírják, hogy székelyeket értenek alattuk csak Tudun birodalmára gondolhatunk. Kiegészíti Kézait Névtelenünk III. fejezetében, a kijevei csata említésével, a XIII.-ban pedig Ungvár megvívásának említésével beszél ugyanarról az ellenkezésről. Egyeztetve ezeket Biborban született Konstantin irásával, ugyancsak arra jövünk, hogy Kézai "fekete kunjai" nem mások, mint kiket krónikáink hol kun, hol székely néven emlegetnek, Biborban született Konstantin Pannónia régi lakóinak meg északi törkejeinek, a nyugati krónikák "fekete" magyaroknak nevezznek, hogy magában maradjon Hóman besenyő elnevezésével.

Mint multunk kiforgatásánál minden kérdésnek központjában, ebben is a Legenda Minor áll.

Miután Tudun segítségével Nagy Károly legyőzte az avarokat, mind kiűzte Pannóniából¹⁵. Tudun azonban helyén maradt és Nagy Károly a mai francia hűség módjára, győzelem után rátört, hogy helyébe sógorát, Geroldus bajor prefektust ültethesse a fejedelmi székbe. Nemcsak kikapott¹⁶, de még sógora is életét vesztette a csatában¹⁷, mire Nagy Károly 811-ben személyesen vezetett hadjáratot ellene¹⁷. Ismét kikapott.

798-ban megjelent Nagy Károly előtt a kiűzött avarok egyik csoportja kérve jelöljön ki számukra új területet, mert a kijelöltön a szlávok szentelensége miatt meglenni nem tudnak. Hol volt a kijelölt az irások nem közlik, de mi-

után Biborban született Konstantin megírja, hogy a kiűzött avarok a horvátokkal keveredtek el, csak délen lehetett. Nagy Károly kijelölte szá-¹⁸ mukra a Haimburg és Sàrvàr közé eső területet. Ez a kijelölés arra történt, hogy előbb felvet-
ték a kereszténységet, melyben Capcanus nevű fejedelmük a Teodorus nevet kapta. Teodorus halála után azután sajátjaiból adott nekik új fejedelmet. Amadée Thierry ezeket a visszatelepi-
tett avarokat összezavarta Tudun népével és össze-
keverve a zoltàn méltóságelnevezést, melyen időn-
kint Tudunt illették, meg Abrahàmot min pedig a
Teodorus névhez jutott Capcanust, arra a követ-
keztetésre jutott, hogy Tudun 800-ban már nem
élt és Teodórus, Zoltàn meg Abrahàm nevéek kö-
vették őt a fejedelmi székben¹⁹, annak ellené-
re, hogy 803-ban, ugyanugy 811-ben még mindig
szerepel mint élő személy a salzburgi testvéri-
ség névjegyzékében²⁰, 826-ban pedig II. Jenő
pàpa, írásban hívja őt fel templomok emelésére²¹.
Abrahàm többször előforduló, szokásos elnevezé-
se katolizálóknak s miután Teodorus vezette be
az ottaniak közé a kereszténységet, kijárt ne-
ki. Chavannes továbbkövetve a zavart, annak el-
lenére, hogy török fajú népek sorban átvették
egymás méltóságneveit személynévül és viszont,
abból, hogy egyik csoportjuk a Tudun nevet méltóságnévül használta, rámondta, hogy Nagy Károly szövetségesének neve méltóságot jelentett²².
Alföldi ezeket kritika nélkül átvette²³ és az-
óta szegény Tudun, többi turáni ősünkhöz csat-
lakozva, nem létező párà. Hogy pedig mindhárman
tévedtek, vagyis hogy Tudun nem halt meg 800-
ban, semnem jelentett neve méltóságot, bizo-
nyítja, többek között II. Jenő pàpának már em-
litett 826 évi levelében a "Tudun kagàn" meg-
szólítás is, vagyis az, hogy róla mint ilyen
nevű fejedelemről beszél. Mégsem tételezhető
fel, hogy Jenő pàpa személynév említése nélkül,
csak méltóságot említene, két különböző formában.

863-ban valamennyi keresztény krónika említi, hogy már megtért a "hunok" összessége²⁴. Hol voltak ezek a "hunok" és kik voltak, soha senki nem kereste és a krónikák nem említik. Mások mint a nyugati krónikák fekete magyarjai, vagyis Tudun népe nem lehetnek.

Ahogy már említettük, honfoglalásunkat közvetlenül előző és követő meg kíséző nyugati krónikák két Magyarországról írnak, egy feketéről és egy fehérről²⁵. Megírják, hogy az előbbi Pannónia északi részén feküdt és régi volt, míg a fehér attól délre, előbbi alatt volt és új foglalásu. Vagyis az ősi, a fekete ugyanott feküdt ahol Tuduné. Annak ellenére, hogy ezek letagadhatatlan tények és az összefüggés sem tagadható meg, történetírásunk mégis úgy átsiklik ezen, mintha nem szerepelne. Szeent István a "fekete" ellen még háborút is viselt²⁶, még Hóman sem ír róla. Ki átsiklik azon is, hogy az egykoru görög császári történész, Biborban született Konstantin is két pannóniai Magyarországról ír történelemkönyvében²⁷, mit krónikáink is kifejeznek Sziklamező szóval²⁸. Ugyanezt a megkülönböztetést a foglalók "hungvári" elnevezésükkel is megteszik²⁹. De megírva, hogy Árpád Attilának volt ivadéka, kifejezik, hogy nem volt "hungvári", hanem "fekete" sziklamezei székel. Így Tudunnak és rajta keresztül Attilának ivadéka.

Mindezeket a homályban hagyott részleteket tisztázzák a következők.

Az Attila ivadék Tudun lemenői sokat szenvedtek a német vezetés alatt álló morvaktól, mire egyikük kiküldte Őgyék - Ugek nevű családtagját a Volga környékén tartózkodó "fehérek"-hez, hogy őket saját erősítésére Pannónia elfoglalására bírja. Ott magyar leányt vett feleségül, kit a bőségről Emesének nevezett el. Álmodt látogatott vele és született fiát arról nevezte el Álmosnak³⁰. Jelentése, kövessetek, hozza a hatalmat és gazdagságot. Miután a "fehérek" erre sem indultak, Álmos fia, Árpád vette kezébe a kérdést és igen sok diplomatiával készítette élő a honfoglalást. Önamaga, fiatal gyermeke kíséretében a Pannóniára sze-

met vetett bolgárok letörésére Bölcs Leó görög császárral szövetekezett³¹, honnan nem tért haza hadjáratának befejezése után, hanem seregével együtt Beszarábiában maradt, mely helyét krónikáink Etelköznek nevezik. A "hunok" kereszténységének 863 évi emlegetése összeesik Szvatopluk lázadásával, vagyis barátkozási meg belpolitikai okokból történt. Barátkozás segélykérés miatt történt, mi kapóra jött Árpádnak. Hazaküldte atyját, Almost és valószínűleg az ő vezetése alatt verték le a "feketék" Szvatoplukot³², Ezzel Árpád megfosztotta a szászokat morva fegyvereseiktől. Mert hiszen bármennyire is fekete magyar volt maga Szvatopluk is, mint Árpád ő is önálló birodalomra vágyott, mi szembeállította őket egymással. Hogy a szászokat teljesen harcképtelenné tegye, Árpád rájuk uszította a horvát nevet felvett avarokat³³, kik a magyarokban védelmet reméltek kapni a hazájukra vágyó Velence ellen, melyet veszélyessé tett hogy pápai támogatást élveztek. Árpád fiával a bolgárokra Volga kanyarbéli "fehérek" élén támadt, utána, mint említettem, győzelem után nem tért haza, hanem csapatával Etelközben maradt. Hazatérve, átkellett volna adnia az uralmat az otthonmaradt fejedelemnek, mikor pedig ő maga akart uralkodni.

Kijevbe a "feketék" egy csapata azért ment, hogy a honfoglalás elősegítésére az ottani ukránokat megszervezze. Ebben is Árpád diplomatiája érvényesült. Ahoz, hogy kezébe kaphassa az uralmat, előbb elkellett erőltetni a sajátját, a "fekete" magyarokat. Őket kettéválasztva remélhette csak akarátának rájuk kényszerítését. Nem valószínű, hogy Leó császárnak kétszínű játéka Árpád csapatát olyan mértékben gyengítette volna le mennyire Hóman hiszi³⁴. Ha ugy lett volna, Leó császár Taktikájában nem fakadna arra a panaszszerű felkiáltásra, hogy nincs hadserege a világnak, mely a magyarral bírna³⁵.

Ugyanugy annak megállapítására, hogy egyedüli a magyar hadsereg, mely zsákmány kedvéért sohasem áldozza fel a hadicélt. Azután Árpád sem jöhetett volna arra az elhatározásra, hogy óriási kanyarral Kijevbe menjen, győzelmesen megmérkőzni az ott összegyűjtött haddal. Győzött és turáni szókás szerint a legyőzöttek alattvalóivá váltak - mit elérnie a kilátásban levő dus legelőkkel nehéz nem lehetett. Ezekkel erősödve, mostmár nyugodtan láthatott neki a honfoglalásnak. Kiket pedig a zabori csatában legyőzött, morva álarcban rejtőző szászok voltak.

Ekkor csuszott Árpád számításába az első hiba. Elképzelhetetlen, hogy atyját, Álmost a "feketék" kezében hagyja, ha nem bizik csatározásukban. Azok azonban aláfekvés helyett megölték Álmost és elföldelték Zemplénben. Ebből a folyamatból megértjük, miért nem írnak Álmos megöléséről csak az Árpádház kihalását követő krónikák, korbellek nem. Nem temethették volna Zemplénben el, ha az nem tartozott volna birodalmukhoz. Temetése megfelelt múltjának. Olyan milyen Attila valamennyi harcosáé volt, közöttük a benepusztai halotté, csak diszesebb. Csufból vele temették a fejedelmi korongokat is, meg a fejedelmi kardnak egy hitvány másolatát³⁶. Pontos mását annak, melyet a bécsi Schatzkammer "Nagy Károly kardja" elnevezés alatt őriz³⁷, azonban annak disze nélkül pengéjén. Nagy Károly történetirója, Einhard keservesen panaszkodik, miért Tudun nem tartotta be az urának fogadott hűségét³⁸. Valami háttere kell hogy legyen a dolognak, bizonyítja a Bécsben levő fejedelmi kard. Disze kifogástalan, azonban ahogy Álmos pengéjéről hiányzik minden disz, Nagy Károlyén éppen diszes, azonban csak bádög³⁹. Így fejezve ki mindkettőn, hogy sem Tudun aláfekvése, sem pedig Álmos fejedelemsége nem volt igaz.

Turóc megyében, Blatnicán, csomó magyar disz kíséretében napfényre került egy Karoling kard⁴⁰.

Alighanem ellendarabja az Attila kardnak is nevezett⁴¹ Nagy Károly kardnak, ma egyik ékes-sége muzeumunknak Pesten. Vagyis Nagy Károly ellenajándéka. Ami arra mutat, hogy nemcsak Tudun fogadott hűséget Nagy Károlynak, hanem az is Tudunnak. Csak épen ahogy Attilában, Tudunban sem élt az a féktelen hatalomvágy, mely a római birodalmat és szellemükben élőket, mai napig jellemzi.

A Kijevben legyőzött "feketék" már keresztények voltak. Mi világot vet arra a régi problémára is, honnan származott őseink kereszténysége. Ugylátszik többségben voltak, mert hiszen nagyobb részt kaptak a hódított földekből⁴², mint a pogány "fehérek".

Mert bizony abból mit német hittérítőknak, Piligrimnek, Brunónak, magyarországi tevékenységéről beszélnek, szó sem igaz.

Z Á R S Z Ó.

Nincsen igazad! Lehetséges,
Mondnod azonban sekélyes,
Legyen nálam több igazad
S majd ér valamit szavad.
Goethe, Faust.

Minden akció reakciót szül.

Mint 12 éves gyereknek, közel 70 éve, magyarázta Mme. Reigner, hogy csak Ferenc József halálára várnak, hogy felszabadítsák azokat a szerencsétlen tótokat, horvátokat, szerbeket, cseheket kiket elnyomunk.

Mme Reigner ezt csak otthon hallhatta. Nevelőnőnek került Magyarországra édes Anyám mellé mint fiatal leány, mikor pedig ezeket nekem magyarázta öszülő hajával már 50 felé kellett járnia. Ferenc József halálát nem várták be, 1914-ben kitört a több mint félszázadon át gondosan előkészített felszabadító háború. Reakcióját ismerjük : összeomlott Európa.

Az 50-es évek elején a Horthy kor egyik előkelő szerepet játszott emigrált személye bizalmasan közölte velem, hogy nyugaton már készítik a hazai forradalmat. Reakción ellenkezője volt a vártnál : szörnyűlködés! Hogyne, halálba kergetni támogatás nélkül még rosszabb sorsba a magyarokat! Kitört az a furcsa forradalom, melynél nem tudjuk hogy a valóságban ki provokálta. Csak azt, hogy kaptak nyugati ígéretet bőven, de azt is, hogy egyikét sem tartották be. Reakciójaképen jöttek reá a magyarok, hogy a nyugatra nem számíthatnak.

A Horthy kor volt talán az első "nemzeti" kormánya a világnak, mely a nemzeti mult megtagadását intézményesen tanította. Első mely tervszerűen vezette az országot a szétesésbe.

Igy a ferencjózsefes kivándoroltaknak még utódaiban is több hazafiság élt mint ennek a kornak emigránsaiban.

A háborukat hatalmi meg gazdasági érdekek okozták, de az emberek ideálokért halnak meg.

Hamis istenek felállítása hamis ideálokra vezet és a történészek felelőssége a mai világhatalmasztrófaért óriási. Hatalmi csoportok érvényesülésében keresik az örök békét, mikor az csak az erkölcsnek és igazságnak felmagasztalásában található meg.

Mindig, mindenütt hangoztattam és hangoztatom újra és újra, hogy vitákba bocsátkoznunk nem szabad. Se nem rendelkezünk megfelelő sajtó sem pénz felett. Ők pedig csak szóbeli nyilatkozatokhoz sem engednek. Így akár oldalukon van az igazság, akár nem, törvényerőre azok emelik szavukat, kik ilyenek felett rendelkeznek.

Politikai érdekeket igazsággal legyőzni sohasem lehetett. Különösen nem, mikor azok a hatalomra kerülteknek hatalmaskodását szolgálják.

Jövőnket csak összefüggésben találhatjuk meg, pedig sem vallási sem pártpolitikai érdekek előretöltése nem biztosíthat. Gyengítik a talajt és gyengült talajból csak gyenge fa nőhet.

De bármennyire is egészséges és jó is legyen egy talaj, ahhoz hogy termőföldre válhasson a rajta nőtt fákat előbb gyökerestől el kell távolítanunk. A magyarság termőtalaját olyan fák árnyékolják, melyeknek gyökerei Attiláig nyúlnak. Ezért kell irtásukkal nála kezdenünk.

A vele kezdést azonban más okok is parancsolólag előírják.

A legtöbb ferdítés néhai felvidékünk multjához fűződik. Azokat pedig csak Attila személyén keresztül lehet helyreigazítani. Ha vitákba nem is szabad bocsátkoznunk, a tényeket mégis

le kell fektetnünk. Különösen közzétett ferdtő közlésekre, olyanok pedig folytatólagosak, állandóak. Másképen igazsággá emelkedik a hazugság.

A menekült szervezetek németországi, 1963 évi összejövételén felolvasás hangzott Moymirról, Pribináról, Szvatoplukról, hitem szerint egészen téves és zavaros beállításban. Schwarzenberg Károly a Párisban megjelenő "Rencontres" folyóirat 1963. évi 4-ik számában megtámadja Kézdy-Vásárhelyi Bélának a zürichi szabad egyetemen tartott igen alapos és értékes felolvasását, mondván hogy azt elfogadni csak abban az esetben lehetne, ha előbb megcáfolnák az Adriától az Északi tengerig terjedt néhai szláv egység teóriáját. Nem tudnám mivel lehetne azt jobban és határozottabban megcáfolni, mint Kézdy Vásárhelyi pozitív adataival, azonban hogy én is eleget tegyek Schwarzenberg felszólításának, én is gazdagítom olyanokkal Kézdy Vásárhelyi adatait. Mivel szemben nem tudnám, hogy Schwarzenberg által emlegetett szláv egységet akár csak egy kétségtelen adattal is alá lehetne támasztani.

Kivánatosabb lett volna könyvemet szép kötésben, nyomtatott betűkkel megjelentetni. Azonban bármilyen nagyszámu is legyen a magyarság emigrációinkban, annyira csekély azoknak száma kiket multjuk érdekel, hogy anyagi okokból tenem nem volt lehetséges. Többszörösében is kellene árát szabnom s miután az is csak hosszú évek folyamán folyik be, a többi kötet megjelenítéséről le kellett volna végleg mondanom. A magyarságnak ez a gyenge érdeklődése nemzeti érzésük kiölésének eredménye. Ezeken kívül nyomdában készült könyvet csak abban az esetben lehet olcsón piacra dobni, ha várható olvasóközönségem sokszorosára számíthatnék.

Sajnos gépirásról történő sokszorosítás nem javítható mint szedésé. Így elnézést kell

kérnem a nagyszámú sajtóhibáért. Remélem, hogy a gyakorlatlanságomból eredő hibák javulni fognak. Számítok olvasóközönségem elnézésére.

A valóságban könyvemnek egyedüli célja, hogy nagy fáradsággal meg költséggel összegyűjtött adataimat közkinccsé tegyem - arra pedig kézi sokszorosítás ugyanolyan jó mint nyomdai.

Nemcsak hogy nem kell, de nem is szabad bármit is feltevésekre építenünk. Olyan azoknak való kiknek nincs multjuk. Multunk elég szép meg önzetlen és építő ahoz, hogy ilyenekre ne szoruljunk. Így hiszem hogy közzétéve az egyedül mérvadó, eredeti bizonyítékokat, azzal hasznos munkát végzek.

Az eredeti források az egyedüli olyan pozitivumok, melyeket lehet elhallgatni, kiforgatni de nem lehet eltüntetni és megtagadni. Egyedüli erősségünk. Mert ha akad is közöttük, szerencsére kisszámban, kétértelmű, azoknál is helyes értelmükre rávilágítanak az akkori egyéb események. Történelmi források az egyedüliek, melyekre sikerrel hivatkozhatunk, melyekre ráüthetünk, melyeket szem elé tarthatunk. Kiforgatták, viták tárgyává tették azokat, bizonyos. De ez az mi ellen mindig tiltakoznunk kell s ki azok feletti viták jogosultságát elismeri, már elismeri jogosultságát annak, hogy tagadást állításnak, feketét fehérnek is szabadjon magyarázni. Már megtagadta a magyar jogot.

Állithatom, ~~hogy~~ adataim nagyrészerül, hogy még sohasem kerültek közlésre és felhasználásra, annak ellenére, hogy kivétel nélkül megtalálhatók azokban a diplomatikákban; melyeknek hitelét még soha, senki sem vonta kétségbe. Mindenütt megadom azt a helyet hol megtalálhatók.

Ha kizárólag kétségtelen tények feltárása is célom, mégis szolgállok azokkal a magyarázatokkal is, melyek szerintem belőlük folynak. Azonban semmiféle magyarázat sem támadhatatlan,

mely támadásnak azonban csak abban az esetben van értékük, ha jobbal, valószínűbbel tudunk szolgálni.

Tegyünk le arról az emigrációban lábrakapott divatról, hogy adat nélkül tagadunk meg cáfolunk és adatok elmaradását kicsinyléssel, gunynyal, sőt gorombáskodással, mindenkép üres nagyképszerűséggel pótoljuk. Komolytalan, gyerekes eljárás. Másrészt a más véleményen levők dühkitörései mindig a legnagyobb dicséret, mert ki érvet ismer nem haragszik.

Ilyen okokból sajnós nem csak elleneink, de sajátjaink írásaival is meg kell birkóznunk.

Ha a Horthy kor elnemzettelenítő iránya reakciójaképpen látszik is öntudatra ébredésnek halvány pirkadása is, az nem mindig lélekemelő. Furcsa nemzeti felébredés melyet önadta vezér címekkel való játszadozás kísér és melynél igaz örömeiket csak parancsolás ábrándja kelt. Hol annyira eltávolodnak a realitástól, hogy a hazafiság csak hangzatos szóllamokban nyilvánul, de komoly tudósok megállapításainak hozzáértés nélküli megtámadásából áll.

1813-ban egyik bécsi tudományos lapban a szlovén Kopitar vetette fel, vajon honnan való és mit jelent a magyar nyelv "tót" szava. Hét éven át folyt vitának és sok hozzászólásnak eredményét a magyar Romy foglalta egybe úgy ahogy a tudomány mai napig valja, a Hesperus 1820 évfolyamában.

Ottfried Thierja és Ulphilas Thiodaja azonos nevek. Jelentenek egy bizonyos népet, mely nem gót, de szomszéd vele. Ezt az elnevezést vették át a magyarok a területeiken élő szláv nyelvűekre, megkülönböztetésül arab, zsidó és más rab-szolgakereskedők által áruba bocsátott, nem szabad "sclavi" és "slavi" szolganépektől.

Ligeti Lajos a Magyar Szemle kiadásában, 1940-ben megjelent "Attila és hunjai" könyv 29-

ik oldalán komolyan figyelmeztet, hogy a kaukázusi, iráni habitusu és nyelvű fehér hun kolóniával vigyázzunk, mert miatta és körülötte támadt az a konfúzió, melynek eredményeképp egyesek nem téve különbséget a kaukázusi hunok és Attila potusi népe között, utóbbiakat nem török, hanem iráni népnek látják.

Foyta István "Honnan származunk, Mit adtunk a magyarságnak, Kik rokonaink" legutóbb Argentinában megjelent könyve 54-ik oldalán ezekre röviden és egyszerűen kijelenti, hogy bolondgombák.

A magyar irodalom komolyságának védelmében tiltakoznunk kell az ellen, hogy bárki is ostobaságnak nyilváníthassa komoly tudósok megállapításait. Köztük olyanokat mely magyar érdeket szolgál és melyet az egész tudományos világ egyhangulag elfogadott és mai napig vall. Tehesse olyan megállapításra, hogy néhai felvidékünk szláv nyelvre tért népe csak nyelvére szláv, fajban azonban velünk közös. És tehesse közönséges kijelentéssel, anélkül, hogy kijelentését bármilyen érveléssel is képes lenne alátámasztani!

A Fekete Tenger partján létezett görög telepek közelsége görög motívumokkal gazdagította fémművességünket. Foyta azt is bolondgombának nyilvánítja mit Fettich Nándor nyomán az egész tudományos világ elfogadott és e miatt szittyai művészetünkhöz a "mixhellén" jelzöt fűzte.

Ha így szabad és lehet komoly tudósok tudományos eredményein átázolni, akkor minek tudás, minek tanulás, minek szorgalom? És oda fogunk jutni hová a csehek, mikor népszavazásokkal döntötték el, vajon Hanka hamisításai valódiak-e vagy sem s ki ellentmondott elverték². De míg dicső múlt lehetőségéhez a cseheknek hamisításra volt szükségük, olyan minket szégyenbe dönt, letipor és nevetséges figurákká aláz. Tiltakoznunk kell ellene!

Egyebekben is szerencsétlen munka.

Nemzeti múlt és egyházi nagyság két külön

kérdés. Nem lehet az egyház nemzetközi érdekein keresztül nemzeti érdeket magyarázni. A kolostori hagiografia Attila nagyságát tulvilági erőkbe süllyesztette³. Ugyanezt a hagiografiát Foyta, ki magát a turáni eszme harcosának valja, dicsőíti⁴. Így válik íróink kezében foszlánynya a magyar igazságnak, de egyuttal komolyságnak is glóriája.

Nem értette meg azt sem mit Attilával összefüggésben R. E.-től idéz⁵.

Azonban tagadhatatlan, hogy az Attila és vele összefüggő hun kérdés tisztázatlan és rendkívül különös.

X. századbéli Névtelenünk Attiláról csak történelmi jogunk megállapítása érdekében tesz említést, , hunokról pedig egyáltalán nem, csak kunokról. S bár az eseményekből megállapíthatjuk, hogy kiket kunoknak nevez azok a székelyek, velük szemben valósággal ellenséges magatartást tanusít. Olyant mely miatt nyugodtan nevezhette volna őket hunoknak is - ha ugyan annak tartotta volna őket. Bár megírja, hogy Árpád és rajta keresztül Szeent István, kiket nagyon tisztel, Attilának volt ivadéka, a székelység kitagadása-
valamégis eleget tesz annak az egyházi igénynek, melynek eleget téve, tagadta meg Szent István is Attila származását.

Iskolapéldája annak hová vezet különböző igények kielégítési vágya.

A hun világszerte gyűlölt szó, de nem Attila neve. Azé valóban csak ott, hol valótlan legendákkal tették azzá. Vagyis a nyugati források pontosan és határozottsággal szétválasztják a kettőt úgyis mint fajt, mint természetet. Attilát gyűlöltté csak a kolostori hagiografia meg az a vágy, hogy az érdemetlen Nagy Károlyt föléje emeljék. A hagiografia megkivánta Szent Istvántól, hogy megtagadja és Névtelenünk ennek az igénynek azzal tesz eleget, hogy a székely nevet ki sem mondja, őket kunoknak emlegeti, azokat is ellenséges módon. A hiung-nu elmélet ellen túl

sok érv szól ahoz, hogy arra építenünk szabad ne legyen. Komoly tudósok között már alig is akad, ki hinne benne⁶. Először is azok közül kiket kínai források alapján hiung-nuknak nevezzünk, kik nem szívódtak fel a kínai birodalomba, városuk védelmében utolsó szálig elesett, másodszor az sem bizonyos, hogy hiung-nu volt nevük. A kínai képirás, melynek ha ismerjük értelmét, nem ismerjük kiejtését. Így könnyen lehet, hogy mit hunnak mondunk, valami egészen mást jelent.

Magának a hun szónak feltűnési módja irániakra mutat, melyet gyűlöltté válása miatt érdekükké vált Attilára kenni. Így ők váltak a hiung-nu elmélet legfőbb védőivé. Egyetlen egykori keleti adat sem nevezi Attilát hunnak, hanem csak úgy mint krónikáink, királyi szittyának. Az őt Európában meglátogató Priskos rétor már beszél Attila alatt szolgáló hunokról, vagyis akkor mikor már irániak meg gótok nagy tömegben szolgáltak. Egyetlen pozitív adatunk az lenne Attila hunságának, ha be lehetne bizonyítani, hogy a fehér hunok vele közös töből származtak. Természetes, hogy ennyire vitális kérdés sok tintát fogyasztott, de az is természetes, hogy mint minden kérdésben, ebben is az iráni érdek győzedelmeskedett. Az iráni szellemet képviselő Wesendonk⁷ elméletét elfogadva, a mai tudomány a fehér hunokat Attilával és népével közös eredetűnek valja. Bizonyító anyaga azonban a hiung-nu elméletre épült, így ha az nem állja ki a tudományos kutatás tűzpróbáját, pedig nem állja, úgy Wesendonké sem.

Hogy a német vizekben evező Hóman elfogadta Wesendonk állítását, megértem, azonban, hogy a turanizmust hangoztató Foyta miért teszi, nem értem.

Elég nagy baj bizonyított rosszat is már magunkra vennünk és magam részéről, magyar részről Attila hunságához ragaszkodásban mindig bi-

zonyos perversitást látok. Mérvadónak csak saját hagyományainkat tartom, így forduljunk azokhoz.

IV. Béla 1257-ben IX. Gergely pápához intézett levelében Attilát úgy a magyarság mint az egész nyugat vad ellenségeként emlegeti. Egysorba helyezi őt a tatárokkal.

IV. László idejében a cseh király ígérte, hogy visszatér azokat a kincseket, melyeket IV. Béla leánya, Mazovi Anna futva Csehországba "mentett" fivérének, V. Istvánnak trónraemelésére, királyi koronát, jogart és egy igen drága edényt, melyet mindenütt igen finom és csodás szépségű drágakövek díszítenek és sok más aranyékszert, melyet Attila magyar király és más utódainak idejétől fogva mostanáig Magyarországon őriznek mondja egy 14-ik századbéli adat. Vagyis IV. Bélának kifakadása csak folytatója Szent István Attilát megtagadó politikájának. Azonban hiába írt ilyeneket IV. Béla az Árpádház mégis teljes tudatában volt származásának és ha kifelé tagadta is, a valóságban büszkén őrizte emléket.

A magyar múlt mythológiája az Árpádház uralomra kerülésével feledésbe ment. Mesterségesen szoritják ki a honfoglalás eseményeivel. Pedig teljesen lehetetlen, hogy ilyen hagyományai ne lettek volna. A kiszorítás okára találunk abban az ellenkezésben, mely az Árpádházat a kunnak elnevezett fekete magyarokkal, másképp a székelységgel szembeállította és szükségében, hogy Árpád felmagasztaltassék, szemben egy ősi joggal. Azzal az ősi joggal szemben melylyel a székelység Pannóniára birt. Természetesen ezt a hiányt a Hunfalvy - Budenz közösség alapján kihasználta, annak bizonyítására, hogy a székelység hagyományainkban őrzött múltja csak kitalált mese. Gyulai Pál és Szász Károly azután kimutatták, hogyha a magyar ajkakon élő Attila mondák egyeznek is a germánokkal, költői alapeszméjük

más, vagyis ha az események azonosak is, eredetük önálló. Idegen eredet már azért sem lehetséges, mert néptudatba latin krónikákból nem mehet semmi. Természetes, hogy a Habsburg kor üldözte az Attila hagyomány ápolását. Nagy érdeme Hómannak, hogy a székelység multját kétségtelenné tette¹⁰, mivel Attila emlékeinket is felelevenítette. Ugy látszik azonban, hogy ez nem találkozott a Teleki Pál történelmi Intézet tetszésével, mely mindenben a francia Groussetnek, magyar szempontból üres és különben is sekély járásu, könyvre helyezkedett. Már magában "hun" Attiláról is beszélve, szembehelyezkedik magyar hagyományainkkal.

Az Attila multból összesen csak két emlék menekült meg abból az irtásból, mely honfoglalásunkat követte.

1797 január 10-én Ivinovits táblabíró, hites levelek alapján ítéletben kimondta, hogy a Divék nemzetségből származó Ocskay család, Attila Ellach fiától származik¹¹. Reakciója lett, hogy ~~Maria Terézia~~ *Károlyi* betiltotta, hogy az Országos Levéltár családfáknál bírói ítéleteket figyelembe vegyen. A nyitrai levéltárban fekszik "Tabella genealogia fam. Divéky de Nyitra-Divéky et Kisbossány et de genere Devek" felirattal egy minden lehető hitelesítéssel ellátott családfa, mely szerint a Divékyek kétségtelenül hites levelekkel igazolták, hogy a 13-k században élt Thomas dictu Csorba ősük Taleman comes leszarmazottja, ki Bendeguz, vagyis Attila atyjának lemenője¹². Mindkét adat a Divék nemzetségre vonatkozik, vagyis arra a földre, melynek ősi neve türk, fekete magyar, turul föld s melyen Turán községet találjuk.

Kun László fedezi fel újra Attilát és krónikása, Kézai Simon mester teljes dicsőségébe visszahelyezi. Ehez azonban már nyugati írásokhoz kellett folyamodnia, annak

alapján azután a magyar népet egynek veszi a hunnal. Ez azonban első előfordulása a hun szónak multunkban.

Kun László halálával emléke is feledésbe ment volna, ha nem fedezi fel újra Mátyás király. De vele azután végleg el is tűnt emlékeinkből.

Ligeti Lajos magyar emlékek és realitások alapján fog Attila tanulmányába, de lemondással és belenyugvással utána mégis a nyugati emlékek alapján dolgozza fel multját¹³.

A külföldi irodalomban egyetlen könyv, mely nemcsak a nemzetközi Attilával foglalkozik Amedée Thierryé, de annak is csak 1856 évi kiadása. Magyarra természetesen csak 1862 évi második kiadását fordították, mely magyar szempontból már távolról sem ugyanaz. Így a magyar Attila megírására egyedül az 1856 évi kiadás használható.

Érdekes Brionnak Attiláról írt könyve. Hihetetlen fantáziával sorakoztatja fel az Attila mellett és ellen a Chalon sur Marne-i csatába vonult népeket, részletezi felvonulásuk módját és útját, mikor az sem bizonyos, hogy a csata tényleg Chalon sur Marne síkján folyt-e le. Egyedüli mi könyvében komoly figyelmet érdemel, hogy belemerülvén az eredeti latin forrásokba, kénytelen elismerni, hogy a csatának igazi győztese nem Aetius, hanem Attila volt - mit egyetlen magyar könyvünk sem ír meg. Legjobb esetben is csak eldöntetlen csatáról írnak.

Attila halála után a szolgálatában állott népek nem akarták fiait szolgálni és fellázadtak. Saját népét a "királyi szittyákat" a fellázadt tömegek legyőzték¹⁴. Még arra sem bizonyultak elég erősnek, hogy a már hazának tekintett Pannóniát megtartsák és a ^{pan}pótusi részekre menekültek. Így bármit is írjon Foyta, alighanem mégis igaza van Ligeti Lajosnak, hogy Attila birodalmában saját török eleme valósággal eltűnt a rengeteg indoeurópai, főleg iráni nép

hatalmas tömege alatt¹⁵ és igaza van Váczy Péternek is, irván, hogy az összeomlás percében tudódott csak ki, hogy a hatalmat egy maroknyi nomád nép tartotta kezében a Káspi tótól egészen a dán szigetekig¹⁵.

Külön érdemel említést néhány francia emlék és könyv.

Guizot "Histoire de France racontée à mes petits enfants" könyvében egy metszet Attila lovasait vicsorgó képű szörnyeknek ábrázolja, fejükön csodálatos kerek kucsmával amint asszonyok és gyermekek holttesteit tapossák¹⁶. A francia forradalom idején írják a metzi polgárok katona polgártársaiknak "a szabadság barátai mint áradat özönlik el Châlons sikságait. Jól emlékeznek arra, hogy Attila és barbár hordái ott találták meg széles sirmezeiket. Nemsokára, semmi kétség, új áldozatok számára nyitják meg ölüket!"¹⁷ Brion megírja, hogy a Châlons sur Marne-i csatában Attila győzött, Aetius kikapott. De mint fia az imperialista Franciaországnak azt mégsem tudja elképzelni, hogy ki győzött ne gyilkolja halomra a legyőzötteket, így megfelelve a francia lelkeségnek, mint egyedül elfogadható magyarázatot abban látja, hogy Attila lelkileg összeomlott.

Ugy gondolkodik minden selyma milyen maga mondja egy német közmondás és folytatásában Brion sarokba szorított gyáva nyúl elkeseredett cselekményének magyarázza úgy olasz hadjáratát mint a görög meg római császárokkal szemben emelt igényét. Kitör belőle az örök francia ki ha életben nem is, regényeiben mindig győz és fölényesen megvető közmozdulattal tagadtatja meg az "összeroskadt" Attila "nevetséges" igényének teljesítését. Magyarországon pedig ékes, csengő aranyokban találtak Brion minden szavának tárgyi cáfolatára. Ugyanakkor pedig Briont beválasztották Franciaország halhatatlanaí közé!

Olaszország volt hazája a kolostori hagiog-
rafiának. Ott még a 17-ik században is készül-
tek érmeek kutyafülű és horgasorru Attiláról.

A franciákba már az iskolakönyveik rögzí-
tették Attila képét mint csuf, mongolarcu, vé-
rengzésben kéjelgő gonosz szörnyetegét. Gye-
rekkori benyomások berögződnek örökre és nincs
francia, ki ettől az emléktől szabadulni és azt
reánk magyarokra is nem alkalmazni tudná.

Az Attilával összefüggő rejtélyek legna-
gyobbja, hogy őt, k i e g y e d ü l a m i e n k
volt, a magyar mult számizte emlékeiből.

Ezt az égető kérdést francia könyvek alap-
ján megoldani nem lehet.

A Horthy kor történészei a francia Grousset
írásai alapján írják munkáikat...

Minden hibája ellenére mégis emeljünk em-
lékoszlopot Hómannak.

U j r a f e l f e d e z t e A t t i l à t !

Attila nem volt hun. Attila királyi szittya
volt¹⁸. Hunok a gótok (németek meg franciák)
voltak. Attiláról mint hunról beszélve germán
királyról beszélünk. Bizonyos és tagadhatatlan,
hogy királyuk volt, azonban királyi szittya ki-
rályt kaptak benne a franciává meg németté vált
gótok.

Felettük csak uralkodott, azonban mindig
és kizárólag mienk volt és marad örökre a világ-
nak ez a legnagyobb jelensége. Egyedül a mienk
és ássuk ki újra a Mátvás király óta mélyre el-
temetett

m a g y a r A T T I L Á T !

HASZNÁLT RÖVIDÍTÉSEK.

- Altheim: F. Altheim, Attila et les hunns Paris 1952,
Geschichte der Hunnen, Berlin 1960 és 1961.
A. O.: Nagy Imre, Anjoukori Okmánytár Budapest.
A. okl.: Kubinyi Árpád-kori oklevelek, 1095-1301.
Dümmler: Dr. Ernst Dümmler, Pilgrim von Passau,
Leipzig 1854.
F.: Georgius Fejér, Codex diplomaticus Hungariae,
ecclesiasticus ac civilis, Budae.
Fettich: Fettich Nándor, A honfoglaló magyarság
fémművészete, Archaeologia Hungarica 2 k.
H. O.: Nagy Imre, Hazai okmánytár.
Hóman: Hóman Bálint és Szegfű Gyula, Magyar törté-
nénet, Budapest 1935.
H. okl.: Nagy Imre, Deák Farkas, Nagy Gyula, Hazai
oklevéltár, Budapest 1879.
Kézai: Szabó Károly, Kézai Simon mester magyar
krónikája, Pest 1862.
Knauz, ugyanugy Dedek: Kanuz Nándor, Monumenta
Ecclesiae Strigoniensis, I. és II. k., III. k.
Dedek Crescenstől.
L. R.: Liptói Registrum, Történelmi Tár, Bpst. 1922.
Mályusz: Mályusz Elemér, Turócmegye kialakulása,
Budapest 1922.
Névtelen: Szabó Károly, Béla király Névtelen jegy-
zőjének könyve a magyarok tetteiről, Pest 1860.
Pertz: Georgius Henricus Pertz, Monumenta Germa-
niae historica, Scriptorum, Hanoverae 1826.
Piper: Otto Piper, Burgenkunde München 1912.
Sackur: Ernst Sackur SJ. Die Cluniensenser, Halle
1894.
Thierry I.: M. Amedée Thierry, Histoire d'Attila et
de ses Successeurs, Paris 1856.
Thierry II.: ugyanannak 1866 évi kiadása.
T. R.: Turóci registrum, Történelmi Tár, Bpst. 1922.
W.: Wenczel Gusztáv, Árpád-kori új okmánytár; Bpst
1860-1874.

Némely helyen nem hivatkozom okmánytárra,
mi pedig megkönnyíti az utánnézést, hanem a szá-

munkra innen elérhetetlen levéltárra, melyben a vonatkozó oklevél fekszik - vagy feküdt. Ennek oka, hogy sok évtizeden keresztül gyűjtött jegyzeteimbe, nem tudom milyen okból, nem irtam más. Azonban Czinár Mór pompás indexe alapján, mely ugyanugy megvan Bécsben, mint Párisban, Londonban és alighanem a nagyobb német könyvtárakban mint Filadelfiában, tulnyomó részük megtalálható Fejér Codexében s ha ott nem Wenzelében, esetleg a Hazai Okmánytárban. Ez utóbbiak is jó indexel bírnak, azonban csak kötetenkint. Legnehezebb a kutatás Pertz Monumentaiban. Nincs összesített indexük, így végig kell menni rengeteg kötetén és annak ellenére, hogy sokat forgattam, mégsem tartom kizártnak, hogy más érdekes is ne szerepelne bennük. Ha másról nem, munkám feltétlenül megfog gyűzni minden gondolkodó olvasót, hogy a codexeknek javunkra szolgáló közléseinek nagyrésztét tudatosan elhallgatták.

A könyvtárak a fénymásolatoknak szokásos díja ellenében bárkinek küldenek másolatot a tulajdonukban található könyvek kívánt oldalairól. Egyedül a párisi könyvtár válaszol mindig nagyon nehezen s akkor sem mindig a feltett kérdésre. Bármilyen könyv is átkérhető bármely könyvtárba egy hónapi Használatra a könyvtárak közötti könyvkölcsönzés keretében. Miben a budapesti Széchényi Könyvtár hihetetlen előzekenységet tanusít. Sokat köszönhetek segítségének.